HÜSEYİN İNAN

TÜRKİYE DEVRİMİNİN YOLU

Ulusal
KÜLTÜR

HÜSEYİN İNAN

TÜRKİYE DEVRİMİNİN YOLU

ulusal KÜLTÜR

ULUSAL KÜLTÜR YAYINLARI -7
Bilim-Araştırma- 3

I. Basımı: Belge Yayınları
1976 Ankara

I. Basım esas alınarak
I. Basımdaki özgünlük dışı
yer alımlar THKO Dava Belgelerinden
alınarak düzeltilmiştir.

Yayına Hazırlayan: Emre DİLLİ

Kapak Tasarım-Düzenleme: İsmail Yıldız

Basım: Gümüş Basımevi
1991- İstanbul

İÇİNDEKİLER

Türkiye Toplumunun Yapısı.....5

Sanayi Sektörü.....6

Tarım Sektörü.....11

Türkiye Toplumunda Sınıflar.....14

Farklı üretim biçimlerinin bir arada bulunması.....16

Ordunun yapısı.....25

Milli Mesele 27

Milli Demorkratik Devrim.....30

Millî Cephe Politikası.....38

Halk Savaşının Stratejik Sorunları.....45

Örgütsel Sorunlar.....48

Orta Doğu Sorunu.....57

Ortak Pazar Sorunu.....60

Türkiye Faşizmi.....61

Faşizme Karşı Tavrımız.....69

Hüseyin İnan'ın bu broşürü aslına sadık kalınarak aynen yayınlanmıştır.

Hüseyin İnan bugün mücadelesini sürdürebilseydi kuşkusuz daha kapsamlı ve yeterli bir çalışma sunabilmek isterdi.

Yayınevimiz objektif olabilme ve ülkemiz tarihinde, MAHİR ÇAYAN'ın Bütün Yazıları ve İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Bütün Yazıları kadar önem taşıdığına inanarak bu tarihsel belge-çalışmayı yayınlamıştır.

İçeriğin irdelenmesi değil, o günlerin bakış açısının öğrenilmesi anlayışıyla ele alınmalıdır bu broşür.

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı I. Nolu Askeri Mahkemesi, As. Savcılık. Muh. 1971/360 sayılı THKO Dava dosyası belgelerinde araştırma yapılabilirse bu broşürün önemi daha da belirginleşecektir. Bu olanak da, politik tez ve sentezlerden uzak olmayan bu eğilimin geçmişine ve geleceğine ille de yandaş olunmadan saygı duyulmasının gerekliliğini kavratacaktır.

Anıları önünde saygıyla...

ULUSAL KÜLTÜR

ULUSAL KÜLTÜR YAYINLARI
P.K. 1292 SİRKECİ-İSTANBUL

Kâğıthane V.D. 2979550061

TÜRKİYE TOPLUMUNUN YAPISI:

Emperyalizmin sömürüsü altında bulunan yurdumuz (Ekonomik, politik, askeri, kültürel) yarı bağlı durumda olup, farklı üretim biçimlerini bağrında taşımaktadır. Bu farklı üretim biçimlerinin ortaya çıkarttığı sınıfsal yapı ve buna bağlı olarak beliren tahlillerden hareket ederek devrim stratejimizi çizeceğiz. Türkiye de kapitalist (Genel yapısı ile az gelişmiş Kapitalizm) Feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri birarada yaşamakta ve bu durum bütün alanlarda (politik, askeri, kültürel) varlığını hissettirmektedir.

Önce ekonomik yapıyı ele alarak bir arada bulunan farklı üretim biçimlerinin durumlarını ve bu yapının ortaya çıkardığı sınıf ve tabakaları sırası ile anlatacağız. Ekonomk yapıyı genel hatları ile ikiye ayırabiliriz.

1. Sanayi sektörü 2. Tarım sektörü

Bu iki sektör üzerindeki emperyalizmin etkisi ve Türkiye'nin yarı bağımlı durumunu ortaya koyacağız.

SANAYİ SEKTÖRÜ:

Yurdumuzda sanayi üretimi emperyalizmin güdümündedir. Gelişme imkanları son derece sınırlı küçük sanayi dışında Amerikan emperyalizminin girişi ile emperyalist sömürünün tamamen kontrolü altında gelişen iki sanayi kolu, İMALAT SANAYİİ (Tüketime dönük) ve MONTAJ SANAYİ'dir. Normal olarak, Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi için izlenilmesi gereken yol (Emperyalizm faktörünü hesaba katmazsak) sanayide ağırlık verilmesi gereken ağır sanayi ve toplumun zaruri ihtiyaçlarına cevap verecek tüketim sanayinin kurulmasıdır. Oysa bu yol hiçbir zaman izlenmemiş ve emperyalist sömürünün devamını garantileyecek bir sanayi sektörü hakim kılınmıştır.

Kapitalizmin evrensel kanununa göre, kapitalizmin az gelişmişlikten kurtulması için, toplumun istikrarlı bir yapıya sahip olması gerekir. İlk şart ekonomik güce sahip olan sermaye sahiplerinin, politik gücede sahip olmasıdır. Bu şart sağlanırsa üretim, dağıtım, sermaye piyasası rasyonel bir bütünlük içinde işlemeye başlar. Sanayide yaratılan değerin büyük bir bölümü ticaret burjuvazisi ve bankalar yolu ile yeniden yatırımlara dönüşür. Sanayideki üretimin rasyonel bir bir işleyişe sahip olması, toplumun diğer kesimindeki tasarrufunda, bankacılık ve sigortacılık kanalı ile yeni yatırımlara dönüşümünü sağlar. Ancak bu şartların yerine getirilmesi iledir ki

ağır sanayi kurulur ve kapitalist toplum ortaya çıkar. Fakat toplumumuzun gelişimi bu yolu izlememiştir. Bunu daha iyi anlayabilmek için ülkemizin tarihi gelişim içindeki ekonomik yapısını ele alalım.

19. yüzyılda emperyalizmin Osmanlı Devletine girişi ile, ekonomik yapı bozulmuş ve dejenere olmuştur. Kurtuluş savaşını yapan kadro, bu bozulmuş yapıyı devralmıştır. Yeni kurulan Cumhuriyet hükümetinde sermaye sahipleri ve toprak ağalarının kesin hakimiyeti yoktur. Kurtuluş savaşının ortaya çıkarttığı sınıflar ittifakı içinde parçalanmış Osmanlı ordusunun ilerici ve reformist kanadı ile şehir küçük burjuvazisi ağırlık kazanıyordu. İşbirlikçi burjuvazi politik ağırlığını yitirdiği için, ticaret burjuvazisinin bir kısmı (Daha çok Türk olanlar) ön plana çıktı. Cumhuriyet Hükümeti, başlangıçta, kısmen millî nitelik taşıyan özel sektöre çeşitli imtiyazlar vererek, kapitalist yoldan kalkınma çabası içine girdi. Fakat sermaye birikiminin olmaması yabancı tekellerin milli olduğunu iddia eden ticaret burjuvazisine el atması ve 1929 yılına kadar gümrük duvarlarının çok alçak olması -%3 gümrük haddi- nedenleri ile, sermaye sahipleri milli işletmeler kuramadılar.

Bunun yerine, ithalat ve ihracata ağırlık vererek, yabancı tekellere aracı durumuna geldiler. Ve kolay yollardan zengin oldular. 1929 yılına kadar uygulanan bu politikanın fayda vermemesi Cumhuriyet hükümetini devletçiliği denemeye zorlamıştır. Devletçilik politikasına diğer bir sebep, anti-emperyalist bir politika izleyen hükümetin Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler içinde olması ve etkisinde kalmasıdır. 1930-38 yılları arasında, Osmanlı Devletinden kalma yabancı şirketlerin çoğunluğu millileştirilmiş ve işbirlikçi burjuvazinin bir kısmı tasviye edilmiştir. Kalanlar ise devletçilik politikası karşısıda ezilmemek ve aracılık, müteahhitlik gibi yollardan ekonomik güçlerini arttırmak için gayret etmişlerdir. II. Dünya savaşı döneminde karaborsa ve speklasyonlarla uğraşan bu sınıf palazlanma imkanı bulmuş ve devletçilikten rahatsız olduğu için ekonomik gücü kontrol altına alabilmek gayesiyle, reformist

burjuvazinin politik ağırlığı ile birleşerek Demokrat partiyi kurmuşlar, 1950'de de politik gücü ellerine geçirmişlerdir.

1923-50 dönemini şöylece özetleyebiliriz; kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hakim olduğu ticaret burjuvazisinin yabancı tekellerle bağlarını tamamen koparmadığı ve anti-emperyalist politika içinde reformist burjuvazi ile ittifak kurarak, kapitalist yoldan kalkınmayı gerçekleştirmek için bocalama dönemidir. Kapitalist kalkınma gerçekleşmemiş ve burjuvazi dönüş yaparak tekrar emperyalizmle ittifaka girmek zorunda kalmıştır. Diğer taraftan 1945-50 yılları; Alman faşizminin çöküşü, Amerikan emperyalizminin ön plana çıkıp, yeni pazarlar aradığı ve çok partili şekli demokrasinin evrensel slogan haline geldiği dönemdir. Bu ortam gerici sınıfların, emperyalizmle ittifak içine girmelerine imkân vermiştir. Ayrıca etkenler arasında, Sovyetler Birliğinin savaştan elde ettiği başarılar, sosyalist devrimler ve savaş yıllarında Türkiye'nin izlediği kaypak dış politika karşısıdaki Sovyeller Birliğinin tutumudur.

1950'den günümüze kadar olan dönem, emperyalizmin sömürü politikasına bağlı olarak güdümlü kapitalizmin sanayi sektöründe hakim olduğu ve yabancı sermayenin imalat sanayii (tüketime dönük) ile montaj sanayii gelişimine hız vererek tüm yatırım ve sömürü alanlarını ele geçirdği dönemdir. Devletçilik politikası terkedilmiş ve işbirlikçi burjuvaziye, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yabancı sermaye ortaklığı içinde sömürme imkanı sağlayacak bütün tedbirler alınmıştır. Ağır sanayinin kurulması, emperyalist tekellerin hesabına gelmediği için, kontrolleri altında tuttukları ekonomik yapıda ağır sanayiye geçiş imkansızdır. Sanayi sektöründe tüketime imalat ve montaj sanayii temel iki sanayi kolu olmuştur. Yeraltı zenginlikleri ele geçirilmiştir. Mevcut sömürü çarkı, ağır sanayi bir yana, güdümlü kapitalizmin ön gördüğü yatırımlara dahi tamamen dönüşememektedir. Kârın bir kısmı dışarıya transfer edilmektedir. Kârın diğer kısmını ellerinde tutan sanayi ve ticaret burjuvazisine gelince, sanayi burjuvazisi eline geçen

kârın bir kısmını, yarınını garanti altına almak için dışarıya transfer etmekte ve geri kalanını da sanayiye yatırmaktadır. Sanayi mamullerinin dağıtımını kontrolü altında tutan ticaret burjuvazisi kredili satışlar ve karaborsa ile büyük kârlar elde etmektedir. Ticaret burjuvazisi sermayesini sanayi yerine kolay ve fazla kâr getiren inşaat ve benzeri alanlara yatırmaktadır. Son zamanlarda sanayi yatırımlarını hızlandırmak için sermaye birikimini sağlayacak kooperatifler ve kurumlar örgütlenmesi (OYAK gibi) kârın tekrar sanayiye dönüşebilmesi içindir. Fakat bu kooperatifler de fazla gelişmemiştir.

Sanayi sektöründe üretimin bir kısmı iktisadi devlet teşekkülleri tarafından yapılmaktadır. 1930-38 yıllarında kurulan ve işletmesini devletin üstlendiği bu kuruluşlar bu gün verimsiz ve keşmekeş içindedirler. Daha çok, tekstil, şeker, çimento ve cam sanayiinde işletmeleri olan iktisâdi devlet teşekkülleri 1950'den sonra bozuk bir işleyiş içine girmişlerdir. İşletmelerin bir kısmına yabancı sermaye ortak olmuş ve rasyonelleştirmeye çalışılmıştır. Eski yapısını muafaza edenlerde ise, verim düşüktür. Politik nedenlerle, hatalı bir planlama içinde kapasitesinden fazla işçi istihdam edilmektedir ve geri tekniğin kullanıldığı bu işletmeler genellikle zarar etmektedir.

Özellikle Anadolu'da yaygın olan küçük sanayinin önemli bir kesimi emperyalizmin girişi ile tasfiye edilmiştir. Üretim araçları ve üretim metodları ilkel olan küçük sanayide maliyet yüksek olmaktadır. Bu sanayii ellerinde tutan güçlerin bir kısmı DP'nin kredi politikası ile palazlanmış ve emperyalist şirketlere ortak olmuştur. Yurdumuzda tüketim mamüllerinin bir kısmi hâlâ küçük sanayi tarafından üretilmektedir. Küçük sanayi yabancı tekellerin varlığın dan zarar görmektedir ve gelişme olanakları yok olmuştur.

Türkiye de millî burjuvazi ve onun kontrolünde milli sanayi yok denecek kadar azdır. Emperyalist sömürü tüm yatırım alanlarını kontrol altına aldığı için, bağımsız kapitalist işletmelerin yaşamaları çok zordur. bazı yerli endüstri kuruluşları varsa da bunlar gerek hammadde ve üretim araçlarının temi-

ninde gerekse üretilen malın pazarlanmasında emperyalizmle ilişki içindedir. Öte yandan böyle işletmelerin sahipleri çoğunlukla başka endüstri kollarında emperyalizmle ortaklık halindedir. Bu yüzden sınıf tahlilimizde milli burjuvaziden bahsetmeyeceğiz.

TARIM SEKTÖRÜ:

Sanayide olduğu gibi, tarım sektöründe de üretim emperyalizmin kontrolü altındadır. Günümüzde tarım sektörü emperyalizmin kontrolü altındaki sanayiinin yan sektörü durumundadır. Önce tarım sektörünün Cumhuriyet dönemindeki gelişimine kısaca göz atalım: 1923-50 yılları arasında tarımda feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakimdi. Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişimi çok zayıftı. Diğer taraftan sanayi de dahil yurdumuzda kapitalizmin öncesi üretim ilişkilerinin gelişimi çok zayıftı. Toprakları ellerinde tutan toprak ağaları, toprakları ilkel metodlarla ortakçılık ve kiracılıkla işletiyordu. Arazinin planlı kullanılmaması ve makinalaşmanın azlığı üretimin düşüklüğüne sebep oluyordu. Kapitalist gelişmenin kısır olması ve geniş köylü kitlelerinin içinde bulunduğu sefalet ikinci dünya savaşında reformist-burjuvaziyi toprak reformu yapmaya zorlamıştır. Fakat toprak ağalarının politik yapıdaki gücü ve ticaret burjuvazisi, tefeci ve aracı takımı ile kurduğu ittifak toprak reformunu engellemiştir. Amerikan emperyalizminin girişi ile DP. tarım sektörünü geliştirerek kalkınmayı kendisine politika edinmiştir. Bu politika o zaman kalkınma için emperyalizmin gerici sınıflara kabul ettirdiği yoldur. Tarıma makina ve modern metodların girişi, toprakların genişletilmesi sonucu, belirli bölgelerde, sanayi ürünleri yetiştiren kapitalist çiftliklerle olmuştur. Toprak ağalarına tanınan geniş imkanlar, kredi yardımları sayesinde Akdeniz, Ege, Marmara bölgelerinde kapitalist ilişkiler yoğunlaşmıştır. 1955 yılına kadar önem verilen bu politikada, bu yıldan sonra gevşeme olmuştur. Bunu-

nönemli sebepleri; iktidarın ağalara kredili yardımları kısması ve genişletecek toprakların azlığıdır. DP. devrindeki gelişme hızını kayıp eden tarımdaki kapitalist ilişkiler güdümlü kapitalizmin yan sektörü şeklinde devam etmektedir.

Emperyalizmin amacı, kredi ve yardımlarla kapitalist çiftlikleri kendi işine yarayan hammaddeleri üretmeye zorlamaktadır. Üretilen bu ürünler tekellerin hammadde ihtiyacını karşılamaktadır. Dış pazarı kontrol eden tekeller fiyatları istedikleri gibi ayarlayarak etkinliklerini ayarlayarak kontrollerini devam ettirmektedirler. Tarımdaki kapitalist işletmeler üretimlerini belirli sanayi ürünlerine kaydırmışlardır. İhracatın önemli bir kısımını bu ürünler teşkil etmektedir. (Pamuk, Tütün, Fındık, Zeytin, Şeker pancarı vs.)

Tarımda yoğun olan diğer bir üretim biçimi küçük köylü üretimidir. Esasında kendi tüketimleri için ürettikleri ürünler de tefeci ve tüccarın sömürüsü altındadır. Ürünlerini değerlendirme imkanından yoksundurlar. Kendilerine zor yetecek bir toprak parçası üzerinde, ilkel metodlarla üretim yapmaktadırlar. Küçük köylü üretimi orta Anadolu'da çok yaygındır. Diğer bölgelerde de önemli ölçüde mevcuttur.

Doğu ve güneydoğu Anadolu'da hakim olan ve diğer bölgelerde de kısmen bulunan feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri ekonomik yapıda önemli bir unsurdur. Toprak reformu yapılmadığı için tasfiye edilmeyen bu üretim ilişkileri kapitalist ilişkilerin gelişmesi ile bazı bölgelerde tasfiye olmuştur. Feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin tasfiyesi iki yolla olmaktadır. Birincisi sanayi ve tarımda gelişen kapitalist ilişkilerin zorlaması ile olmaktadır. İkincisi ise, toprak ağaları ellerindeki topraklar üzerinde kapitalist çiftlikler kurmakta ve topraklarını satarak tefecilik, faizcilik, tüccarlık yapmakta ve şehirlere yerleşerek sermayelerini gayrımenkullere (inşaat sektörü) yatırmaktadırlar. Önemli oranda mevcut olan feodal kalıntılar içinde köylüler: serf, yarıcı, ortakçı veya kiracı durumundadırlar. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yaygın olan bu üretim biçimi toprak reformu yapılmadıkça varlığını koruyacaktır. Çünkü,

yurdumuzdaki kapitalist ilişkilerin gelişi ve toprak ağalarının gerici yapısı normal şartlarda feodal kalıntılarını muhafaza edecektir. Feodal üretim ilişkilerinin bulunduğu bölgelerde verimlilik oldukça düşüktür ve ilkel metodlarla üretim yapılmaktadır.

TÜRKİYE TOPLUMUNDA SINIFLAR:

Kaba hatları ile ortaya koyduğumuz ekonomik yapıdan hareket ederek sınıfların durumlarını inceleyelim. Gerici sınıflardan kısaca bahsettikten sona esas meselemiz olan ilerici sınıfları ele alacağız.

İşbirlikçi burjuvazi, ticaret burjuvazisi toprak ağaları, aracı sınıflar vs. emperyalizm ile ittifak halinde olan gerici sınıflardır. Gerici sınıf ve tabakalar emperylalizmin sömürü ve zulüm politikası içinde doğal bir ittifak içindedirler. Bu ittifak toplumumuzun ekonomik-politik yapısının zorunlu bir sonucudur.

İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ: Daha öncede anlattığımız gibi, emperyalizmin kontrolü altında gelişen güdümlü kapitalizmin sömürü çarkını elinde tutmaktadır. Doğuşu, güçlenmesi ve varlığı emperyalizmle bütünlük içindedir. Amansız düşmanımızdır.

TİCARET BURJUVAZİSİ: Mevcut düzenin devamından yana olan bu sınıf iç ticarette sanayi mamüllerinin dağıtıcısı toptancı tüccarlar, dış ticarette ithalat ve ihracatla uğraşmaktadır. Kredili satışlar, karaborsacılık ve hatta faizcilik de yapan bu sınıf tarım sektöründe de geniş köylü yığınlarını kontrol altında tutmakta ve aracı sınıfların da desteği ile varlıklarını sürdürmektedirler. Yurdumuzun hemen hemen her yanına dağılan ve belirli merkezlerde mahalli bölgeleri de kontrol altnıda tutan ticaret burjuvazisi mevcut düzenden ayrı düşünülemez ve karşı devrimci bir sınıftır.

TOPRAK AĞALARI: Feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu bölgelerde yoğun olan ve hemen Türkiye'nin her tarafında rastlanan bu sınıf köylüleri emir altında çalıştırmakta ve

elde ettikleri artı-üretimi değerlendirmektedir. Tüm gerici fikirleri ve tutucu davranışları özünde taşıyan toprak ağaları köylüler üzerinde çağ dışı bir sömürü politikası uygulamaktadır. Geniş köylü yığınlarını kontrol altında tuttukları ve ulusal davranışlara karşı oldukları için bu sınıf 1945'den bu yana Amerikan emperyalizminin sadık uşaklığını yapmaktadır. Birçok bölgelerde tefecilik ve ticareti de kimseye kaptırmamaktadır, hakimiyet kurduğu alanda ekonomik ve politik imtiyazı ellerinde tutmaktadır. Bu sınıf amansız düşmanımızdır.

TEFECİ VE EŞRAF TAKIMI: Ekonomik çıkarı iki yönlüdür: Birincisi, sanayi mamüllerinin dağıtımı; ikincisi ise, tarım sektöründe sağladıkları kârdır. Tarımsal üretimle uğraşmalarına rağmen, bilhassa küçük köylü üretiminin yoğun olduğu bölgelerde büyük çıkarları vardır. Tefeci ve eşraf takımının önemi, Küçük üreticileri, yoksul köylüleri ve tarım proletaryasını kontrol altında tutmasıdır. Çıkarlarının devamı mevcut düzenin devamına bağlı olduğundan, diğer gerici sınıflardan ayrı düşünülemez ve düşmanımızdır.

BÜROKRATLAR (SİVİL-ASKER): Teknokratları ve esnafların bir kısmı ekonomik çıkarları gereği gerici sınıfların yanında yer alırlar. Özellikle yüksek ihtisas sahibi bürokrat ve teknokratlar, yabancı şirket ve işletmelerde yüksek ücretlerle çalışmakta ve giderek buralara ortak olmaktadırlar. Ekonomik çıkarları yanında, bu taban üzerinde emperyalist kültürün onemi büyüktür. Hisse senetleri, tahvillerle yabancı şirketlere ortak olan teknokrat bürokratlar, görevleri icabı gerici sınıflarla bütünlük içine girmekte ve karşı-devrimci cephede yer almaktadırlar. Esnaf ve zanaatkarların bir kısmı da, daha doğrusu ekonomik durumları iyi olan kesimi, bir üst sınıfa geçebilmek için imkanları olduğundan ve mevcut düzenin tanıdığı karaborsacılık, kredili satışlar ve tefecilikten yararlandığı; ayrıca ekonomik krizleri çeşitli dalaveralarla atlatabildikleri için gerici güçlere sarılmakta ve düşman saflarında yer almaktadırlar.

FARKLI ÜRETİM BİÇİMLERİNİN BİR ARADA BULUNMASI: Türkiye'de farklı üretim biçimlerini, (mülkiyet ilişkilerini) ellerinde tutan gerici sınıflar, emperyalizmle ittifak halinde olup, bir arada yaşamaktadılar. Bu durum emperyalizmin II. Dünya savaşından sonra yurdumuza girişi ile meydana gelen ittifakın ekonomik ve politik yönleri ile devamıdır. 1945'den sonra Amerikan emperyalizmi ile sıkı ilişkiler içine giren DP. toprak ağaları, ticaret burjuvazisi, sanayi burjuvazisi, tefeci esnaf, teknokrat ve bürokratlar, yani tüm gerici sınıfları içine alıyordu. Sanayi ve tarımda kapitalist üretim ilişkileri gelişmediği için feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri hakim durumda idi. Emperyalisterle ittifak kuran DP'nin ağırlığını toprak ağaları ve ticaret burjuvazisi teşkil ediyordu. Emperyalizmin yurdumuza girişiyle çok partili hayata geçiş aynı zamana rastladığı için geniş köylü yığınlarının oylarını kontrol etme ve politikalarını devam ettirme bakımından toprak ağalarının önemi daha da arttı. 1950'den zamanımıza kadar sanayi ve tarımda kapitalist üretim ilişkileri gelişmesine rağmen, eski ittifak devam etmektedir. İşbirlikçi burjuvazi ve ticaret burjuvazişi, toprak ağaları ve aracı sınıflarla eski önemini korumaktadır.

Çünkü DP.nin oluşturduğu bu sınıf ve tabakalar AP. ve diğer gerici partilerin bünyeside eksiksiz mevcuttur. Toprak ağaları ekonomik güçlerini devamlı yitirmelerine rağmen, diğer gerici sınıflar henüz bu sınıfa tavır almamakta, aksine onun tutucu yapısını korumasına yardımcı olmaktadır. Bu ittifakın başlıca sebepleri şunlardır.

1. Yukarıda anlattığımız ve 1945'den yana süregelen ittifakın devamıdır. Bugün politikada, toprak ağaları, eşraf ve tefeci takımı ekonomik güçlerinden daha fazla oranda ağırlıklarını devam ettirmektedirler. Bunun önemli iki sebebi vardır. **A-** 22 yıl önce çok güçlü olan bu sınıflar, işbirlikçi burjuvazi ve ticaret burjuvazisi ile aynı zamanda emperyalistler için gerici ittafakın temel taşı idiler. Bu sınıflar geniş imkanlara sahipti ve politik ağırlıkları çoktu. Hala o ağırlık ekonomik güçlerine oranla lehlerine devam etmektedir. **B-** Yurdumuzdaki çok partili dönem ve seçim sistemi geniş halk yığınları üzerinde kontrolu olan bu sınıfların politikada önemli yer işgal etmelerini sağlıyordu. Fakat günümüzde veya daha ileride seçimin olmadığı askeri bir dikta ortamı devam ettirecektir. Şimdi anlatacağımız sebeplerle bunu daha iyi anlayacağız.

2. Tarımda makinalaşma, köyden şehre büyük bir göçe sebep olmuştur. Bu göç ise şehirlerde büyük bir işsizler ordusu teşkil etmiştir. Türkiye'de gelişen kapitalizm bu işsizleri istihdam edecek kapasitede değildir. Toplumsal patlamalara sebep olacak bu durum işbirlikçi burjuvazinin aleyhindedir. Göçün ve işsizler ordusunun kontrol altına alınması, toplumsal patlamaların belirli ölçüde önüne geçecektir. Bu kontrolü sağlayacak güç ise köylüleri kontrol altında tutan toprak ağaları, tefeci ve eşraf takımıdır. İşbirlikçi burjuvaziyi bu sınıflarla ittifakını sürdürmek zorundadır.

3. Özellikle son yıllarda güçlenen devrimci mücadele, geniş köylü yığınlarını da içine almıştır. Bu durum gerici sınıfları ürkütmüş ve kendi aralarındaki çelişkileri minimuma indirerek sağlam bir cephe oluşturmalarına sebep olmuştur. Toprak ağaları tefeci ve eşrafa bağlı durumda olan köylülerin, demokratik mücadelelerini bastırmak için en etkin yol olarak köylüler üzerindeki baskıyı (ekonomik-politik) devam ettirir.

4. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da feodal ve yarı-feodal kalıntıların devamı gericiler açısından çok önemlidir. Bu bölgelerde yaşayan halk Kürttür. Bir taraftan toprak ağaları, tefeci ve eşrafın insanlık dışı tahakkümü altındadır, diğer taraf-

tan ezilen bir ulus tüm demokratik haklarından yoksun olup, dilleri ve kültürleri asimilasyona tabi tutulmaktadır. Feodal ve yarı-feodal kalıntıların tasfiyesi, bu bölgedeki Kürtlerin ulus-laşma sürecini hızlandıracak ve daha çok bağımsız düşünme imkanı sağlayacaktır. HALK SAVAŞIMIZDA çok önemli yer işgal edecek olan bu bölge üzerindeki gerici çemberin (ekonomik, politik, ideolojik) kalkması gerici sınıfların aleyhine ve onlar için büyük tehlikedir.

İŞÇİ SINIFI: (Sanayi ve tarım proletaryası), yoksul ve orta halli köylüler, küçük burjuvazi ve lumpen proletarya özlerinde sınıfsal çıkarları gereği emperyalizme karşıdırlar ve emperyalizmle ittifak halinde olan işbirlikçi burjuvazi, toprak ağaları ve aracı sınıflara karşı doğal bir ittifakın içindedirler. Fakat gerici sınıflar örgütlenmiş oldukları halde; ezilen ve sömürü altındaki bu sınıf ve tabakalar ne kendi içlerinde, ne de aralarında örgütlenmiş durumda değillerdir. Bu sınıf ve tabakalar mücadele içinde İŞÇİ SINIFI PARTİSİ VE HALK ORDUSU içinde örgütleneceklerdir. Ve örgütlendikleri oranda mücadele gelişecek, hız kazanacaktır. Tarihimizin hemen hiçbir devrinde demokratik hak ve özgürlüklerinden faydalanmamış bu sınıf ve tabakalar yetersiz politik bilinçlenme düzeyine sahiptirler. Bilinçlenmemiş olduklarından bazen sınıf çıkarlarıyla taban tabana zıt davranışlarda bulunabilirler. Fakat son yıllarda bu sınıf ve tabakalar hızlı bir bilinçlenme süreci içindedirler.

SANAYİ PROLETARYASI: Belli bölgelerde yoğunlaşmış durumdadır. Uzun yıllar demokratik hak ve özgürlükleri faşist kanunlarla kısıtlanmıştır. 1925'te çıkan Takrir-i Sükun kanunuyla grev ve toplantı hakları engellenmiş, 1938'de sendika kurmaları yasaklanmıştır. 1945'de sendika kurma hakları tanınmış fakat yine de birçok kısıtlamalara tabi tutulmuşlardır. (örneğin: Bakanlar Kurulu istediği grevi milli güvenliği koruma gerekçesiyle erteleyebilmekte, yani kırabilmektedir.) İşçi sınıfına belirli haklar tanınırken bazı kanunlar ve sarı sendikacılık yoluyla da işçiler kontrol altında tutulmak istenmiştir.

Şimdiki halde sendikaların çoğu emperyalizmin ve işbirlikçilerin damgasını taşıyan sarı sendika durumundadır. Zaten yeni çıkarılmak istenen kanunlarla, yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan devrimci sendikalar baskı altına alınmak, TÜRK-İŞ (ABD'den aldığı yardım ve krediler işbirlikçilerin hizmetindedir) içeriside eritilmek istenmektedir. Bütün çabalara rağmen işçi sınıfının mücadelesi 1960'dan sonra gelişmiş, bilinçlenme ve örgütlenme hızlanmış ve ekonomik grevlerin yanısıra politik grevler de gelişmeye başlamıştır. 15-16 HAZİRAN'da işçi sınıfı işbirlikçilere gücünü göstermiş ve gözünü korkutmuştur. Bundan sonra işbirlikçi politika, bütün gücü ile işçi sınıfının bilinçlenmesini, örgütlenmesini önlemeye çalışmış, işçi sınıfı üzerinde baskı ve Terörü yoğunlaştırmıştır. Faşist baskı ve zulüm politikası bunu daha da ağırlaştırmıştır.

İşçi sınıfının çoğu köylülükten gelmedir ve hâlâ köylerinden bağlarını tamamen koparmamışlardır ve köyleri ile ilişkilerini sürdürmektedirler. Bu ilişki kırdan şehre gelişecek olan halk savaşında önemli rol oynayacak ve devrimci mücadeleyi kolaylaştıracaktır.

Ortak pazar ülkelerinde özellikle Almanya, Fransa ve Hollanda'da yoğunlaşmış yarım milyonun üstünde işçimiz çalışmaktadır. Ve bu, Türkye'deki işçilere oranla daha yüksek bir rakamdır. Yurt dışında çalışan işçilerimiz Türkiye'ye döndüklerinde devrimci mücadeleyi büyük ölçüde etkileyecekleridir. Bunların bir kısmı döndüklerinde küçük üretici veya küçük burjuvazi durumuna gelecekler fakat bunların da büyük bir kısmı bu durumlarını devam ettirmeyecek ve tekrar proleterleşeceklerdir. Bu grubun içinde seçme bir kesim ise, beyinleri yıkama amacı ile kredilerle ve yardımlarla zenginleştirilecek, hatta bazı kooperatiflere ve sanayi kuruluşlarına üye edileceklerdir. Esas büyük çoğunluk, döndüğünde sınıfsal yapısında hiçbir değişiklik olmayacak hatta bir resmi işsizler ordusuna katılacaklardır. İşsizler ordusunun eritilmesinde ve döviz rezervlerimizin arttırılmasında büyük fayda umulan Avrupa'ya işçi göçü döviz rezervlerimizin artmasına yardımcı

olacak fakat işsizler ordusunun eritilmesine belirli bir oranda fayda sağlayacaktır. Belli bir müddet sonra (hatta artık şimdi) yurt dışına işçi göçü işsizler ordusunun üyelerinin değişimi şeklini alacaktır. Çünkü artık Ortak Pazar Ülkelerinin de işçi istihdam kapasiteleri dolmuş veya dolmak üzeredir. Ancak bir kısım işçi döndükten sonra diğer bir kısım gidebilecek duruma gelmiştir. Yurt dışındaki işçilerin dönüşü yeni problemler yaratacaktır. Çünkü işçi sınıfının faydalanabileceği hemen bütün haklardan faydalanan ve bu demokratik ve özgürlükler sayesinde modern işçi sınıfı anlayışına sahip olan sınıf bilincine varan yurt dışındaki işçilerimiz döndüklerinde ekonomik ve politik baskılardan ileri anlayışlara sahip olacak ve Türkiye'de tatmin olmayacaklardır. Ekonomik alanda ve buna bağlı olarak politika da itici bir rol oynayacaklar, ileri hamlelere ve patlamalara sebep olacatır. Yurt dışında çalışan işçilerimiz devrimci mücadelemizde rol oynayacaklardır.

TARIM PROLETERYASI: Tarıma makinanın girmesi ve bunun neticesi kapitalist ilişkilerin gelişmeye başlaması ile, tarım proleteryasının sayısı artmaya başladı. Çoğunlukla Akdeniz, Ege-Marmara bölgelerinde kapitalist çiftlikler ortaya çıkmaya, çeşitli bölgelerde de devlet çiftlikleri (Üretme çiftlikleri, haralar) kurulmaya başlandı. Fakat tarımda üretimin hemen hemen bütün bölgelerde mevsimlik olması, tarım proletaryasının çoğunluğunun mevsimlik işçi durumunda olmasını sağladı. Bu çoğunluk, kışın işsiz duruma düşmektedir ve ertesi yaz için avans verilerek çok düşük ücretle çalışmayı kabul etmeleri sağlanmaktadır. Devlet çiftliklerinde de çeşitli dalaveralarla devamlı işçi durumuna gelmeleri önlenir, kışa doğru çoğuna yol verirler. Sanayi proletaryasından çok daha fazla köyleri ile ilişki halindedirler. Hatta bir kısmı köylülükten daha tamemen kopamamıştır. Köylülükten proleterleşmeye doğru bir süreç halinde olan kesim büyük bir ağırlık taşır. Yoksul köylülerin büyük kısmı kışı köylerde bir kısmı da şehir-

lerde geçirir. Orta ve Doğu Anadolu'daki yoksul köylülerin büyük kısmı ailesi ile birlikte kapitalist çiftliklerde çalışmaktadır. Devamlı üretim içinde olanlar dışında, işsizler ordusunu meyadana getirenler kış sonuna doğru karınlarını doyuramaz hale gelirler ve çok az bir ücretle çalışmayı kabullenirler. İşçinin çok bol olması, üretimin çok düşük olmasına sebep olur. Çalışma şartları sanayi proletaryasından daha zor, işgücü daha ucuzdur. Devamlı üretim içinde olmayan çoğunluğun, devamlı bir arada bulunmaları ve her an işten atılma tehdidi altında olmaları (hiçbir demokratik hakka sahip değillerdir. Arkalarında büyük bir işsizler ordusu vardır) Örgütlenmelerini çok zorlaştırır, grev yapma gibi olanaklarını ise tamamen imkansızlaştırır. Emeklerinin çok altında ücret alan tarım proletaryası hayasızca sömürülür. Köylülerle bağlarının çok sıkı olması devrimci mücadeleye büyük kolaylıklar sağlar. Yoksul köylülerle beraber mücadelenin başından itibaren gönüllü destekleyici olacaklar ve halk savaşımızda halk ordusunun temel insan-gücü kaynağını teşkil edeceklerdir.

YOKSUL KÖYLÜLER: Köylüler: (Az topraklı, topraksız, kiracı, ortakçı ve yarı proleter unsurlar)

Elinde geçimin sağlayacak yeterli toprak olmadığı halde kırsal bölgede yaşamını sürdüren kesimdir. Toplumumuzda, yaşama standardına göre en alt sıralarda olan yoksul köylüler; toprak ağaları, elciler, tefeciler tarafından hayasızca sömürülmektedir.ler

Ailesi ile birlikte şehre göç imkânı da bulunmayan yoksul köylüler özellikle Doğuda hemen hemen tamemen serf durumundadır. Hiçbir demokratik hak ve özgürlüğü yoktur. Yaşantısını sürdürebilmesi, ağanın ve tefecinin kendisine iş ve kredi vermesi ile mümkündür. Bunu bilen ağa ve tefeci takımı yoksul köylüleri baskı ve kontrol altında tutmakta, bu da işbirlikçi politikanın çok işine yaramaktadır. Bütün baskılara rağmen yoksul köylülük toprak arzusunu 1960'dan sonra yapı-

lan toprak işgalleri ile belli etmiş ve mücadele arzusunu göstermiştir.

Yaşantısı ile proletaryaya en yakın olan tabakadır. Yoksul köylülerin çoğu mevsimlik işçi olarak, kapitalist çiftliklerde veya şehirde (bilhassa inşaat sektöründe) çalışmaktadır. İşçi sınıfı ideolojisini kavramaları çok kolay olmaktadır.

Kaybedecek çok az şeyi olan yoksul köylüler tarım proleteryası ile halk ordusunun TEMEL GÜCÜNÜ teşkil edecektir. Kırsal bölgede yürütülecek mücadeleye 'toprak ve özgürlük uğruna" katılacaklardır.

ORTA KÖYLÜLER: Küçük üretim, Orta Anadolu, Karadeniz ve Marmara'da çok yaygındır. Üretim metodları ilkel olmakla beraber, yeterince gelişmiş değildir. Tarım sektöründeki küçük üreticiler, bankalardan yeterli kredi temin edemedikleri için, tefecilerden faizle para almak zorunda kalmaktadırlar. Bu ise yoksullaşmalarına sebep olmaktadır. Nüfus artışını istihdam edecek sanayi kuruluşları olmadığı için, toprak gittikçe küçülmekte ve küçük üretici yoksullaşmaktadır.

ZENGİN KÖYLÜLER: Kapitalist ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin yoğun olduğu bölgelerde ortaya çıkan ve kapitalist toprak ağası durumuna geçme özleminde olan zengin köylüler bihassa Ota Anadolu'da güçlüdürler. Çoğu babadan kalma zengindir. Genel olarak köylerde büyük topraklara sahiptirler. Ya yarıcı veya ortakçı ile topraklarını işletirler, ya da yanlarında mahdut sayıda işçi çalıştırırlar. Bir köyde birkaç adet olan zengin köylülerden biri çoğunlukla o köyün muhtarıdır, köylüleri ve oylarını belli oranda kontrol altında tutar. Bu bakımdan politik güçleri de vardır. Bir kısmı tefeciik ve faizcilikle de uğraşır. Diğer bir kısmı da kapitalist çiftliklerin geliştiği bölgelerde gelişmiş metodlarla toprağı işlerler. Yanlarında işçi de çalıştırırlar. Fakat daha zenginleşip kapitalist ağa durumuna gelmeleri çok zordur. Genellikle gerici bir rol oynarlar.

Hiç değilse tarafsızlaştırmaya çalışmalıyız.

LUMPEN PROLETARYA: Tarıma, traktör ve diğer makinaların girişi, az topraklı ve topraksız, kırsal bölgelerdeki asgari yaşama şartlarını da ortadan kaldırmış ve onları şehre, göçe zorlamıştır. Şehirlerde biriken bu nüfus fazlası istihdam edilmediği için, özellikle büyük şehirlerde, büyük bir işsizlik ordusunu ortaya çıkarmıştır.

Lumpen proleterya yaşamını sürdürmek için hertürü işe girip çıkmaktadır. Karnını doyurmak için daha çok mevcut düzenin kanunsuz kabul ettiği işleri yapmaktadır. Kaçakçılık, kumar oynatma, beyaz kadın ticareti gibi işlerle de uğraşan lumpen proletarya daha çok burjuvaların ve küçük burjuvaların sırtından geçinmektedir. Sermaye olarak hayatını ortaya koyan lumpenler genellikle atak ve girişkindirler.

Devrimciler bu tabakayı örgütlemek ve devrimci cehpeye kazandırmak için çalışmalıdırlar. Lumpen proletaryanın ihmali, bu sınıfın para ile Karşı-Devrimcilere hizmet etmelerine yol açacaktır. Nitekim, bazı yerlerde faşistler lumpen proleterleri kendi amaçlarına hizmet ettirmektedirler.

ŞEHİR KÜÇÜK BURJUVAZİSİ: Memurlar, teknokratlar, öğretmenler, seyyar satıcılar, zanaatkârlar, serbest meslek sahipleri v.s. şehir küçük burjuvazisini teşkil ederler. Çeşitli farklılıklar göstermesine rağmen hepsi emperyalizmin ve mevcut düzenin varlığından memnun değildirler. İş güvenlikleri yoktur. Ekonomik haklar talep etmek için, kullanacakları demokratik direnme ve örgütlenme hakları çok azdır. Ekonomik krizlerin sonunda ortaya çıkan zam ve vergilerin en büyük yükünü bu sınıf taşır. Hayat pahalılığından, enflasyondan en çok sabit gelirler zarar görmektedir. Maaşlarının yükselmesi, gerekli demokratik direnme haklarından yoksun oldukları için, fiyat artışlarından çok sonra gelmektedir. Ne kendi istikballeri ne de çocuklarının eğitimi ne de gelecekleri garanti altına alınmış değildir.

Mevcut statükodan en fazla zarar gören dar gelirli memurlar ve öğretmenler 1960-71 döneminde rahatsızlıklarını sık sık hissettirmişlerdir. Öğretmenler hem ekonomik durumlarının bozuk olması, hem de meslekleri ve kökenleri itibariyle yurt gerçekleriyle yakından ilgili olduklarıdan zaman zaman bütün yurt çapında politik yönde olan eylemlere girişmişlerdir. Teknokratlar ve dar gelirli memurlar boykotlarda memnuniyetsizliklerini belli etmişlerdir.

Şehirde oturan ve haberleşme imkânlarından faydalanan bu sınıf politik eylemlerden kolayca etkilenmekte ve belli ölçüde bilinçlenmektedir. Bu sınıf, kurtuluşunun ilk şartı olan, mevcut statükonun yıkılması olduğunu az çok kavramıştır. Devrimci eylemin güç kazanması ve hızını arttırması bu sınıfın da örgütlenme ve direnmelerini hızlandıracaktır. Millî cephede, bazı kesimleri aktif, bazıları da pasif yer alacaklardır.

Esnaflar, bildiğimiz gibi çoğunlukla gerici cephede yer almaktadırlar. Bir kısmı da kaypak davranır. Kurtuluş savaşında da kaypak davranan bu tabakaya hiçbir zaman güvenmemeliyiz.

Zanaatkârlar, bağımlı sanayinin gelişme sürecinde ikili bir özellik taşımaktadır: Bir kısmı tamamen yoksulaşıp proleterleşmekte, bir kısmı da palazlanarak işbirlikçileri arasına girmektedir. Anadolu'da proleterleşmeye mahkûm olan zanaatkârlar devrimci mücadeleyi destekleyeceklerdir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi asker-sivil bürokratların bir kısmı çıkarları gereği gerici sınıflarla ittifak içindedirler. Bunların bir kısmı da mücadeleyi destekleyecek ve hatta katılacaktır. Hem küçük burjuvazinin bu kesimini daha iyi açıklamak, hem de genel olarak gerekli gördüğümüzden ordunun yapısını da kısaca inceleyelim..

ORDUNUNYAPISI

Genel tahlilde devletin en güçlü baskı aracı olan ordu, geri kalmış ülkelerde ikili bir yapı içindedir. Emperyalizm, sömürdüğü her ülkede, o ülkenin ordusunu kendi kirli işleri için kullanmaya çılışır. Fakat sömürülen ülke halkının tepkisi ordusunda da görülür. Geri kalmış ülkeler ordularında; radikal güçler gericileri tasfiye ederek, iktidarı silah zoru ile ele geçirebilmektedirler. (Suriye, Irak-Libya v.s.'de olduğu gibi) Bazı ülkelerde ise; emperyalizm ve onu işbirlikçisi subaylar orduyu kullanabilmektedirler. (G. Kore, G. Vietnam, İran, Yunanistan v.s.'de olduğu gibi) Bugün (12 Mart'tan sonra) yurdumuzda ordu kesin olarak gerici ve işbirlikçi politikanın halk yığınlarına karşı baskı aracı haline gelmiştir.

Parçalanmış Osmanlı ordusunun ilerici anti-emperyalist kanadından gelen subaylar, 1923'de halk kitlelerini de peşlerinden sürükleyerek emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı vermişlerdir. İçinde ilerici ve radikal güçleri barındıran ordu, 1950'den beri emperyalizm tarafndan Amerikanlaştırılmaya çalışılmaktadır. 1960 deneyi ile işbirlikçiler, ordunun kendileri için ne denli büyük bir tehlike olduğunu gördüler ve 1960'dan sonra ordunun radikal bir güç olarak iktidara gelmesine engel olmak, uzun dönemde de emperyalizmin hizmetine girmesi için önce ordunun sınıfsal yapısı değiştirilmeye başlandı: Subay ve astsubayların maaşları artırıldı. Çok ucuza kiralanan lojmanlar, orduevleri içindeki sosyal imkânlar subayların halktan kat kat üstün bir ekonomik duruma ve yaşantıya sahip olmalarını ve halktan tecrit olmalarını sağladı.

O.Y.A.K. kanalı ile sömürü düzeninden subaylar montaj sanayiine ortak edilerek, soygun düzeninden, yüksek rütbelilerden başlanarak ordunun elemanlarının da pay almaları sağlandı. Yine özellike yüksek rütbeli subaylar hafif sanayiye ve turizm şirketlerine ortak edilerek, kolay ve tatlı para kazanma yolları onlar için de açıldı.

Her ne kadar, astsubayların maaşları son zamanlarda arttırıldı ise de bunların ordu içindeki yerine ve subaylarla olan ilişkileri, astsubayları tabakalaşmaya ve subaylardan değişik bir yapıya sahip olmaya itmektedir. Kökenleri itibariyle de ezilen ve sömürülen sınıflardan olan astsubaylar devrimci cepheye daha yakındırlar.

Erler ise, geçici bir süre ordu içinde yer alırlar. Geldikleri sınıf ve tabakaların özelliğini taşırlar. Çok sert bir disiplinle subaylara ve emir kumanda zincirine bağlıdırlar. Bu nedenle kısa dönemde tavır takınmaları beklenemez. Mücadelenin ileri dönemlerinde, kitle halinde katılmaları muhtemeldir.

12 Mart'tan sonra ezme ve yok etme politikası ordu içinde de uygulandı. Ordu içindeki en ilerici unsurlar hapse atılıp yargılandı, yüzlercesi de ordudan atıldı. Ordudan atmak için yeterli sebep bulunamayan subay ve astsubayların da yerleri değiştirildi. Çıkartılan kanunlarla örgütlenmeleri ve politik çalışma yapmaları engellendi. Hiç şüphe yok ki, bugün de ordu içinde ilerici, radikal unsurlar vardır. Fakat bu unsurların toplu ve iktidara yönelik hareketleri beklenemez. Kısa dönemde devrimci mücadeleye ancak fert olarak katkıda bulunabilirler.

MİLLİ MESELE

Milli mesele hakkındaki görüşümüzü ortaya koyarken iki noktayı titizlikle gözden uzak tutmamak gerekir: Birincisi, tahlilimizi yaparken ülkemizin özel iktisâdi yapısını göz önünü almak, meseleyi ulusal değil, sınıfsal temele dayandırmak ve hakim çelişkiyi hiçbir zaman gözden kaçırmamak gerekir. İkinci olarak: önümüzdeki devrimci adımın yararına olacak pratik çözüm yolları aramak ve ileride ortaya çıkacak detaylar üzerinde lüzumsuz gevezelikten kaçınmaktır.

Kurtuluş savaşına, Türkiye'nin sınırları içinde yaşayan bütün ulusların ilerici ve anti-emperyalist sınıf ve tabakaları aktif olarak katıldılar. Bağımsızlık savaşının sonunda kurulan hükümette Türk milliyetçileri hâkim durumda idi. Bu nedenle Türkiye'nin sınıfları içinde yaşayan hiçbir ulusa demokratik hak ve özgürlükleri tanınmadı, tam tersine bütün uluslar asimile edilmeye başlanarak Türk ulusu imtiyazlı bir duruma getirilmeye çalışıldı.

Broşürün daha önceki bölümlerinde anlatılan iktisadi gelişim tüm Türkiye için geçerlidir. Bu gelişimin neticeside burjuvaların (Türk, Kürt, Arap v.s.) işbirlikçi durumuna gelişini, toprak ağaları ve aracı sınıflarla ittifaka girerek, bütün emekçi ve ilerici sınıflar üzerinde iktisadi bir sömürü ve baskı politikası uyguladıklarını anlattık. Türkiye'deki asimilasyon politikasının neticesi olarak azınlıktaki uluslar üzerinde terör ve baskı, iktisadi baskının yanısıra yer alır. Türkiye'deki iktisâdi ve sosyal gelişim tüm emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarını iktisadi yapısı içinde bütün burjuvalar (hangi ulustan olursa olsun) işbir-

likçi durumundadır, yani gayri-millîdir. Bir Türk burjuvası nasıl ulusal çıkarlara ihanet etmişse, bir Kürt veya Arap burjuvası da işbirlikçi ilişkiler içine girmekle kendi ulusuna ihanet etmiştir. Ağa, tefeci, bezirgan takımı ise kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin devamı için ulusal davranışlara karşıdır.

'Devrimci bir anlamı olan HALK kavramı soyut anlamlı bir terim olup, değişik şartlarda, farklı anlamlarda kullanılır. Günümüz şartlarında halk kavramı ABD emperyalizminden zarar gören tüm sınıf ve tabakaları kapsamaktadır. Anti-emperyalist mücadelede ittifak eden işçi sınıfı ve müttefikleri halk kavramı içinde yer alırlar yani halk terimi bu dönemde devrimci sınıf ve tabakalara (tüm uluslardan) TÜRKİYE HALKI diyoruz. Bugün Türkiye'deki tüm emekçi sınıf ve tabakaların düşmanı emperyalizmin ile ittifak halinde bulunan işbirlikçi burjuvalar, toprak ağaları ve aarcı sınıflardır. Emperyalizmin kovulması ve işbirlikçilerin tasfiyesi sonunda ortaya çıkacak DEMOKRATİK HALK İDARESİ'nde bütün ulusların demokratik hak ve özgürlüklerini sağlamaları mümkün olacaktır.

Biz, sosyalizmin'in kurulması için verdiğimiz mücadele içinde; Türk, Kürt, Arap v.s. uluslardan geniş halk kitlelerini güçlü bir örgüt içinde birleştirmeyi ve ortak düşmana karşı güçlü bir cephe kurmayı işçisınıfı ideolojisinin ve Türkiye devrimi stratejisinin gereği sayıyoruz. Bunu gerçekleştirmeye çalışırken bütün ulusların eşitliğini ve "her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkına" titizlikle saygı gösterip, her türlü imtiyazlara karşı çıkıyoruz. Türkiye'nin özel iktisadi ve sosyal yapısı içinde Kürt emekçilerinin sınıfsal çıkarları da ancak Türkiye halkının ortak mücadelesi ile sağlanabilir.

Hiç şüphe yok ki, Türkiye'nin toprak bütünlüğü içindeki iktisadi hayatın bütünleştirilmesi emekçi sınıfların yararına olacaktır. (Türkiye'nin iktisadi yapısının gelişimi, coğrafi şartları, yer-altı ve yer-üstü zenginlikleri bu bütünlüğü gerekli hale getirmiştir.)

Kapitalist gelişimin yavaş olduğu ve feodal ilişkilerin ağır bastığı Doğu ve Güneydoğu'da ayrılıkçı bir politika izlenmesi

Kürt burjuvazisinin, Kürt emekçileri üzerindeki hakimiyetlerini devam ettirecektir; ve bu politika kesin olarak emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarına aykırıdır. Burjuvazinin yürüttüğü mücadelenin sonunda ortaya çıkacak devlette, burjuva milliyetçiliği hakim olacak, bu milliyetçilik ise diğer ulusların emekçileri ile Kürt ulusunun emekçileri arasına kültürel ve iktisadi bir duvar örecektir. Bu duvar Türkiye'de yaşayan bütün ulusların emekçilerinin çıkarlarına karşı olacaktır. Yürütülen ayrılıkçı politika sonunda burjuva milliyetçiliğinin hakim olması ve böyle ayrılıkçı bir politikanın başarı ihtimali çok az da olsa bizim görevimiz buna karşı mücadele etmektir. Biz mücadelenin hiç bir döneminde işçi sınıfının savaşçısı olduğumuzu, genel olarak tüm dünya işçilerinin, özel olarakta Türkiye proleteryasının sınıfsal çıkarlarını ön plana almamız gerektiğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

Daha öncede belirttiğimiz gibi, emperyalizm ve işbirlikçilere karşı verilen mücadele bütün TÜRKİYE HALKI'nın çıkarları ortaktır. Bu nedenle mücadelenin güçlenmesi ve başarı şansının artması, bütün ulusların emekçi kitlelerinin güçlü birörgütlenmesi ile halk idaresinin kuruluşundan sonra, tâli çelişkilerden olan uluslararası çelişkilere sıra gelcek ve her ulus kendi özel meselelerine tüm emekçi sınıfların yararına işçi sınıfı ideolojisi ışığında bir çözüm yolu bulacaktır. Türkiye'deki tüm emekçilerin çıkarlarına en uygun çözüm yolu da BÖLGESEL ÖZERKLİK olacaktır. Bölgesel özerkliğin sınırlarını ve kapsamını ve ancak aynı sosyal ve iktisadi yaşantıya sahip olan halkların kendileri tayin eder. Biz bu özerklikte titizlikle Türkiye'de uluslararası (sosyalist) kültürün ve iktisadi yapının korunmasına çalışmalıyız. Çalışmalıyız, çünkü sosyalist, uluslararası kültür ve iktisadi ilişkiler bütün çalışan sınıf ve tabakaların çıkarınadır.

MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM

Emperyalizmin hegemonyası altında, yarı bağımlı, az gelişmiş kapitalist bir ekonomiye sahip olan Türkye'de devrim stratejisi Milli Demokratik Devrimdir. Türkiye devriminin temel mücadele kuralı olan M.D.D. stratejisinin, toplum yapımızın detaylarına inmeden, belirgin özelliklerini ve genel hatlarını kısaca açıklayalım:

Devrimci mücadelemizde, çeşitli fraksiyonların farklı yorumları bir çok M.D.D. anlayışı çıkarmış ve bu startejinin farklı yorumlarından, değişik politik mücadele yöntemleri çıkarmıştır. Bunun için de, sosyalist devrimin ön şartı olan M.D.D.nin temel ilkeleri ve halk savaşı teorisi konusundaki görüşlerimizi belirleyeceğiz. Tahlilleri; detaylarına inmeden, mevcut şartlarından hareket ederek, pratik ve örgütsel sorunlarımızı soyutlamadan yapmaya çalışacağız.

Hepimizin bildiği, fakat belirtmekte yarar gördüğümüz; Türkiye'de hakim çelişkinin, emperyalizm ile halk kitleleri arasındaki çelişki olduğu noktasından hareket edeceğiz. Bu hareket noktasının ifade ettiği gerçek şudur: Emperyalistler ve yerli ortakları, Türkiye halkı üzerinde, bir sömürü ve zulüm politikası uygulamaktadır. Gerici politikanın uygulayıcısı olan emperyalistler ve uşaklarıyla halkımız arasındaki çelişki uzlaşmaz bir çelişkidir. Emperyalist politikanın sömürüsü altındaki halkımızın kurtuluşu, uzlaşmaz olarak bu çelişkinin çözümüne bağlıdır. Ancak o zaman, gerici sınıfların kıskacı altında bulunan halkımız kurtulacaktır.

İşçi sınıfı, kendi iktidarını gerçekleştirecek politik mücade-

lesi gereği, bu uzlaşmaz çelişkiyi çözüme bağlamak zorundadır. Yani, işçi sınıfı, sosyalist devrimin önünde bir engel olan bu sömürü ve zulüm politikasına son verecektir. Emperyalizmin sömürüsü altındaki diğer sınıf ve tabaklar da, işçi sınıfının yanında, kendi sınıfsal çıkarları gereği mücadele etmektedirler. Halkımızı meydana getiren ezilen sınıf ve tabakalar, kendilerini sömüren emperyalistler ve uşakları ittifakına karşı doğal bir ittifak içindedirler. Halk kitleleri emperyalizme karşı verdikleri mücadelede, ortak çıkarlarını bünyesinde taşıyan ve aralarındaki çelişkileri ikinci planda tutan bu ittifakın (ezilen sınıf ve tabakaları) içindedirler. Bu ittifak, gerici sınıf ve tabakalara karşı kurtuluş mücadelesi veren ilerici sınıf ve tabakaların birliğidir.

Halk kitlelerinin, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı oluşturacakları böyle bir ittifak, anti-emperyalist bir çizgide gelişecek ve gerici iktidara son vermek amaç olduğu için, bütün gerici güçlere karşı yürütülecektir. Ve halk kitlelerinin iktidarı alışı gerici politikanın ve sömürünün sonu olacaktır. İktidar değişikliğinin yapısını ise, şu şekilde tanımlayalım: Türkiye'de değişik üretim biçimlerinin mevcut olması, (üretim ilişkileri ve üretici güçler) ezen ve ezilen sınıflarda farklılıklar yaratmaktadır. Bilhassa kapitalist üretim ilişkileri ve kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin mevcudiyeti, politik yapıda gerici bir sınıflar koalisyonu meydana getirmektedir. İşbirlikçi burjuvazi, toprak ağaları, tefeci, eşraf ve mütegallibenin politikada ağırlık taşımaları bundandır. Böylece emperyalizm, farklı üretim biçimlerinin yarattığı gerici bir sınıflar ittifakına dayanarak politikasını sürdürmektedir. Bu sömürü ve zulüm politikasının adı ise, gerici sınıflar diktatoryasıdır. Halk kitlelerinin, gerici sınıflar diktatoryasını yıkmak için verdiikleri halk savaşı, ezilen sınıf ve tabakaların ittifakı, gerici sınıflar diktatoryasını yıktığı zaman; gerçekleşecek iktidar şekli bir Halk iktidarıdır. Halk iktidarının sınıfsal karakteri ile halk savaşı dönemindeki sınıfsal ittifakının karakteri aynıdır. M.D.D. sürecinde iktidar değişikliği şeklinde olacaktır. Bu yüzden

M.D.D. mücadelesi, başından sonuna kadar ezilen sınıf ve tabakaların politik mücadelesi ittifaklarıdır. Başka bir ifade tarzı ile, önümüzdeki devrimci adımın M.D.D. olmasını zorunlu kılan etken, temel çelişkinin çözümü için gerekli sınıflar ittifakıdır.

Sosyalist devrimde, işçi sınıfı ile ittifaka girecek sınıf ve tabakalarla, anti-emperyalist mücadelede (M.D.D. süreci) işçi sınıfı ile ittifaka girecek sınıf ve tabakalar farklıdır. Sınıfsal karakterleri gereği, sosyalizme karşı koyması muhakkak olan bazı sınıf ve tabakalar, bu dönemde sınıfsal karakterleri gereği emperyalizme karşı olup, işçi sınıfı yanında yer alacaklardır. Emperyalizmin kontrolü altındaki yurdumuzda, önümüzdeki devrimci aşamanın, M.D.D. olması, fakat sosyalist devrimin olmaması, iki devrimin gerektirdiği işçi sınıfı müttefiklerinin farklılığından gelmektedir.

Toplumumuzun sosyo-ekonomik yapısını incelediğimiz zaman, farklı üretim biçimlerinin bir arada bulunduğunu görürüz. Emperyalizmin sömürü politikasına bağlı olarak gelişen, güdümlü bir kapitalizm ve yine tarım kesiminde ağırlık kazanan kapitalizm öncesi üretim ilişkileri devam etmektedir. M.D.D. konusunda şöyle bir görüş ileri sürülmektedir: Türkiye'de hakim üretim biçimi, feodal ve yarı feodal üretim ilişkileri olduğu için veya emperyalist sömürüye karşı çıkacak bir millî burjuva sınıfı olduğu için, önümüzdeki devrimci adım M.D.D.dir. Bu tahlile bağlı olarak, feodal ve yarı feodal üretim ilişkileri hakim olmazsa, M.D.D. geçerli değildir, sonucunu çıkarıyorlar. İddialarını pekiştirmek, toplumumuzda feodalizmin fışkırdığını göstermek için, gelişen kapitalist üretim ilişkilerine kaba değerlendirmelerle feodalizm etiketini yapıştırıp, devrim stratejisi çıkarıyorlar. Bilinen gerçek şudur: Emperyalist politika, farklı üretim ilişkileri içindeki tüm gerici sınıf ve tabakalarla ittifak halindedir. Ve mücadele; politik, ekonomik ve ideolojik yönleriyle bu gerici yapının tamamına karşı verilmektedir. Mevcut üretim biçimlerinin herhangi birisinin hakim olması veya olmaması M.D.D. stratejisinin geçerliliğini etkilemez.

Önemli olan farklı üretim biçimlerinin bir arada bulunmasıdır.

M.D.D. konusundaki diğer bir hatalı görüşü daha belirtmekte yarar vardır. Bu görüşün esası şudur: Bir zamanların burjuva demokratik devrimi, günümüzde burjuvazinin gücü zayıf olduğu için ve devrimci potansiyelini yitirdiğinden önemini kaybetmiştir. Bunun için çağmızda burjuva demokratik devrimi, devrimci potansiyeli fazla olan işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşmektedir. İşte işçi sınıfı öncülüğünde tamamlanan burjuva demokratik devrimine günümüzde M.D.D. diyoruz. M.D.D. çağımızın birburjuva demokratik devrimidir. Bu görüşün dayanağı şudur: Yurdumuzda feodal ve yarı feodal üretim ilişkileri hakimdir. İleri bir toplum düzeyine geçiş için, feodal üretim ilişkilerinin tasfiyesi hem burjuvazi hem de işçi sınıfı açısından şarttır. Eskiden burjuvazi tarafından tasviye edilen bu üretim ilişkileri çağmızda işçi sınıfı tarafından tasfiye edilmektedir. Onun için de, burjuvazi demokratik devrimi; feodalizmin tasfiyesine bağlı olarak, sınıf öncülüğünün şartlarına göre değişim ile günümüzde M.D.D. olarak karşımıza çıkmaktadır. İlk bakışta doğru gibi görünen bu tür bir tahlilin hakim çelişkinin varlığı göz önüne alınır ve M.D.D.'in işçi sınıfı ideolojisinin sosyalist devrimin gerçekleşmesi için zorunlu gördüğü bir aşama olduğu hesaplanırsa; hatalı olduğunu anlamak mümkün olur. M.D.D. emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerin, evrensel bir öz kazanmış olan devrim stratejisidir. Burjuva demokratik devrimi ise, kapitalist üretim ilişkilerinin belirli bir gelişim düzeyinde (emperyalizm faktörü önemli değildir) kapitalizm öncesi ilişkilerinin tasfiyesi için geçerli bir devrimdir. İki devrim; ekonomik, politik ve idolojik karakterleriyle birbirinden farklıdır. Bu yüzden M.D.D. ile, burjiva demokratik devrimi arasında sadece öncülüğe bağlı bir ayrımdan hareket edilerek, tahlil yapılamaz.

Türkiye'deki kapitalist ve kapitalizm öncesi üretim ilişkileri mevcuttur ve sömürü çarkını ellerinde tutan gerici sınıfların tümü emperyalistlerle ittifak halindedir. Doğal olarak, mücadelenin politik, ekonomik ve ideolojik amacı, mevcut sömürü-

nün politik, ekonomik ve ideolojik gücünü yok etmektir. Bu yüzden anti-emperyalist mücadele ile anti-feodal mücadele meselesini, başka ülkelerin devrim modellerini kıstas alıp inceleyerek, hatalı politik sonuçlara varılmaktadır. Bu konuda tipik örnek Çin devrimidir. Çin devriminde, anti-feodal mücadele şeklinde bir ikileme bürünmüştür. Bu feodalizmin, Çin toplumundaki gücünden ve devrimde köylülerin fonksiyonundadır. Bazı arkadaşlar Türkiye'de de aynı mantıkla, hazır formüle bağlı devrim modeli çıkarmaya çalışıyorlar. Adela M.D.D.nin temel direği anti-feodal mücadeledir dercesine, farkına varmadan M.D.D.'den uzaklaşıyorlar.

M.D.D. işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleyecek olan devrim stratejisidir. Devrimde işçi sınıfı öncülüğünün gerçekleşmemesi halinde, pratikte öncülüğü ele geçirebilecek sınıf küçük burjuvazidir. Genel yapısı ile belirlemek gerekirse, işçi sınıfının öncülüğünde gelişmeyen anti-emperyalist mücadelede, (Bu şekilde gerçekleşen devrim M.D.D. değildir. M.D.D.'de işçi sınıfı öncülüğü şarttır.) gerici güçlerin tasfiyesinden sonra toplumun gelişimi şöyle olacaktır.

1- Ya toplum kapitalizme kayacaktır.

2- Ya da geçici bir bocalama döneminden sonra ülke tekrar emperyalizrnin kontrolüne girecektir.

Emperyalizmin tasfiyesiden sonra, toplumu nbu iki alternatiften hangisi ile karşılaşacağı, o dönemin şartlarına bağlı bir durumdur. Dünyada emperyalizmin gücünü hesaba katarsak, birinci alternatif zayıftır. Fakat sosyalist toplumların gücü ve desteği sayesinde toplumun tekrar emperyalizmin hegemonyası altına girmesi de kısmen önlenmektedir. Ulusal Kurtuluş savaşından sonra Türkiye'nin tekrar emperyalizmin kontrolüne girmesi, ikinci alternatife tipik bir örnektir. Kısaca açıklama gerekirse; sosyalizmin de henüz dünyanın büyük bir kısmını sömürdüğü bu dönemde işçi sınıfı öncülüğünde gelişmeyen anti-emperyalist mücadelenin geleceği, toplumun kaderi, büyük çapta başka ülkelerin tutumuna bağlıdır. Emperyalist sömürü az gelişmiş ülkelerde, kapitalizmin sıh-

hatli gelişme olanaklarını yok etmiştir. Sonuç olarak şunu diyebiliriz: İşçi sınıfının öncülük etmediği bir kurtuluş mücadelesinin sosyalizme geçişi çok değişiktir. Her halükârda işçi sınıfı politik mücadelesine devam ederek mevcut iktidarı yıkıp, kendi sınıf hâkimiyetini kurmak zorundadır.

M.D.D. ve sosyalist devrim meselelerinde kullanılan ve hatalı anlamlara yol açan diğer bir sorun; "Aşamalı Devrim Teorisi" ve "Kesintisiz Devrim Teorisi" meselesidir. Hatta bazı kişilerin zaman zaman, aşamalı devrim teorisi tezine karşı kesintisiz devrim teorisi tezini ortaya attıkları ve bu görüşleri M.D.D.'yi inkâr için kullandıkları olmuştur. Esasında bu iki terim, aynı şeyin değişik iki tarzda ifadesidir. Şöyle ki: Türkiye'de sosyalist devrimin gerçekleşmesi için, emperyalizm tasfiye ediiecek ve işçi sınıfı öncülüğünde M.D.D. tamamlanacaktır. M.D.D. olmadan sosyalist devrime geçiş mümkün değildir. Onun için de, sosyalist devrim için, M.D.D.'i tamamlamak bir ön aşamadır ve M.D.D.'den sonra sosyalist devrime geçilecektir. Sosyalist devrime geçiş için ön şart (ön aşama) olan M.D.D.'nin tamamlanmasını zorunlu kılan teoriye aşamalı devrim teorisi diyoruz. Diğer devrime geçişi engelleyici tüm zorluklar yıkılmış olacaktır ve mutlaktır. İşte bu anlamda da iki devrim teorisine kesintisiz devrim teorisi diyoruz.

M.D.D. meselesinde hatalı yorumlara yol açan başka bir tahlilden söz edelim: Bu görüşün iddiası: M.D.D.'de iktidar alındıktan sonra hakim çelişki emek-sermaye çelişkisi olacaktır. Bu konuda şunlar söylenmektedir: Emperyalizm ile halk kitleleri aralarındaki çelişki çözümlendikten sonra halk kitlelerinin kendi arasındaki çelişkiler birinci anlamda önem kazanacak ve ilişkiler arasında emek-sermaye çelişkisi temel (hakim) durumuna gelecektir. Böyle bir görüş; M.D.D.'nin bir burjuva demokratik devrimi olduğunu iddiadan başka bir anlama gelmez ve M.D.D.'nin özünü inkârdır. Emperyalizmin tasfiyesinden sonra halk kitlelerinin kendi aralarındaki çelişkiler ön plana çıkacaktır; fakat emek-sermaye çelişkisi temel

çelişki olmayacaktır ve olamaz. Temel çelişkinin emek-sermaye çelişkisi olması demek, toplumda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olması ve işçi sınıfının sömürülmesi demektir. Oysa M.D.D. böyle bir toplum yaratmayacaktır. Emek-sermaye çelişkisi tali bir çelişki olarak M.D.D. sürecinde belirli bir dönem var olacaktır. Fakat hakim çelişki olamaz. Olması demek devrimde işçi sınıfı öncülüğünün gerçekleşmemesi demektir. İşçi sınıfı öncülüğünün gerçekleşmemesi halinde ise; M.D.D. söz konusu değildir.

M.D.D. sürecini (politik mücadelenin başlangıcından sosyalist devrime kadar olan dönem) genel anlamda ikili bir ayrıma tabi tutmak mümkündür.

1- İktidar öncesi dönem,

2- İktidar sonrası dönem.

Konuya ve ona bağlı olarak meseleleri karıştırmamak bakımından, daha çok asıl meselemiz olan iktidar öncesi dönem üzerinde duracağız. İktidar öncesi dönemi anti-emperyalist mücadelemiz şeklinde belirleyebiliriz. Bu dönem uzun halk savaşı sürecini de kapsar. Halk savaşı sürecindeki, politik stratejiyi ve taktiklerini halk savaşı teorisi içinde inceleyoruz.

Emperyalizmin hegemonyası altındaki ezilen halkların verdikleri kurtuluş savaşlarında, başarıya ulaşanlar ve ulaşma yolunda olanlar zengin deneyler elde etmişlerdir. Anti-emperyalist mücadelelerin pratiği, devrimci teoriyi geliştirmiş ve tüm ezilen halklara ışık tutacak zengin deneyler kazandırmışlardır. Halk savaşlarında, temel sorunlar olan birçok meselelerin, geri kalmış ülkelerde ortak olması, halkların kurtuluş mücadelelerinden ortak özellikler çıkartmıştır. Böylece halk savaşı teorisi mücadelenin pratiğinden çıkan deneylerle gelişmiştir. Halk savaşlarının; her ülkede kendi şartlarına özgü sorunları dışındaki, pratik deneylerden elde edilen sonuçların halk savaşı teorisin gelişmesine yardım eden belirgin özelliklerini şöylece sıralayabiliriz:

1- Politik mücadelede sınıfların mevzilenmesi (milli cephe

politikası)

2- İşçi sınıfı öncülüğü,

3- Özünü politikadan alan askeri devrmci teori.

Burada askeri devrimci teori meselesi, halk savaşı mantığı içindedir. Ve özel bir ağırlık verilmesi gereksizdir. Fakat politik mücadelede, halk savaşı konusunda ortaya konan hatalı görüşler ve bilhassa halk savaşı adına halk savaşını inkâr eden düşünce ve davranışların varlığı bu meseleyi üstüne basarak belirtmemizi gerektiriyor.

Halk savaşı konusunda ortaya çıkan farklı görüşler atılmıştır. Hatta o hale gelinmiştir ki; küçük burjuva ideolojisini temel alan mücadele yöntemleri halk savaşı adına savunulduğu gibi, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere birçok ülkelerin devrim modellerini kıstas olarak alınmıştır. Her ne kadar sözde bu durum açıkça belirtilmese de pratik çalışmalar ve düşünce sistemi bu hatalı görüşleri su yüzüne çıkartmıştır. Halk savaşı konusundaki bu tip hatalı görüşlerin hâlâ mevcut olması, üzerinde durmamızı zorunlu kılmaktadır. Dikkat edersek görürüz ki, halk savaşı konusundaki farklı görüşler M.D.D. konusunda farklı düşüncelerin varlığından gelmektedir.

Halk savaşımız, baş tarafta açıkladığımız M.D.D. tahlilimize bağlı olarak, ezilen sınıf ve tabakaların iktidara yönelen politik mücadelelerinin tümüdür. Doğal olarak önemli sorun, ezilen sınıf ve tabakaların ittifakı ve bu ittifakın belirlediği politikanın esasıdır. Bunun için de halk savaşı meselesini açıklığa kavuşturmak için, milli cephe politikası ve işçi sınıfı öncülüğü konularından ne anladığımız üzerinde duracağız.

MİLLİ CEPHE POLİTİKASI:

Halk savaşında ezilen sınıf ve tabakaların ortak mücadelesi ve bu mücadelenin belirlediği politika, milli cephe politikasıdır. Doğal olarak, işçi sınıfı örgütü ve halk ordusu yapısı içinde halk kitlelerinin örgütlenmesi şeklinde olacaktır. Halk savaşı teorisinin ittifak konusunda ortaya koyduğu örgütlenme şekli budur. Politik mücadelede milli cephe, bu iki örgütlenme düzeyinde gelişecektir. Milli Cephe politikası konusunda ortaya şöyle bir görüş çıkmaktadır ki bu esasında halk savaşını inkâr eden bir görüştür. Deniliyor ki, emperyalizme karşı olan her sınıf ve tabaka kendi sınıf örgütünü kurar ve geliştirir. Bizler Marksist-Leninistler olarak işçi sınıfı örgütünü kurarız. Böylece kurulmuş olan bu örgütlerin ittifakından ve bu ittifakın politikasından Milli Cephe politikası, sınıf mücadelesinde barışçıl şartları temel almakta ve oportünizmi hakim kılmaktadır. Çünkü meseleye iyice eğildiğimiz zaman şu olmaktadır: M.D.D. hatalı bir tahlil içinde genel anlamda savunulmaktadır. Halk savaşı inkar edilmektedir. M.D.D. teorisi adına, ... halk savaşı dışında mücadele verecek bir parti düşünülmektedir ki, bu partinin politikası Türkiye 'ye özgür değil, fakat tarini oportünizmin işçi sınıfı adına savunulmuştur. Halk ordusuna gelince, halk savaşı inkar edildiği için halk ordusundan söz edilmemektedr. İşçi sınıfının müttefiki olarak diğer sınıfların kendi örgütlerini kurmaları şart koşulmaktadır. Bu şart adeta halk ordusu yerine bir alternatif olarak ileri sürülmektedir. Böyle bir mantık içinde geliştirilen milli cephe politikası ve mücadele anlayışı şu formülle karşımıza çıkmakta-

dır. Bizler Marksist-Leninist olarak işçi sınıf örgütünü kuralım, diğer sınıfların da kendi politik örgütlerini kurmalarına yardımcı olalım. Mücadelenin devamı için, burjuva demokratik ortamını savunalım ve sonuna kadar kullanalım. Milli cepheye girecek sınıfların kendi örgütleri kurulduktan sonra, milli bir koalisyon mantığı içinde, burjuva demokrasisi hem garanti kazanacak, hem de barışçıl şartlar içinde politik mücadele engelsiz yoluna devam edecektir. Bu görüş, yıllardır tüm ezilen halkların mücadelelerinde ortaya çıkan ve işçi sınıfı adına yalan merdivenini tırmanarak iktidar çabası içine düşen tarihî oportünizmdir. Özünde M.D.D. ve işçi sınıfı ideolojisini taşımamaktadır.

Milli cephe politikası halk savaşında itlifak kuracak olan sınıf ve tabakaların temel politikasıdır. Bu politikanın uygulanma sürecinde halk kitlelerini devrime götürecek ikili bir örgütlenme gereklidir. Bunlar işçi sınıfı örgütü ve halk ordusudur. Bu iki örgütlenme şekli M.D.D.'de zorunlu ve vazgeçilmez iki araçtır. Şayet, milli cephede yer alacak sınıflar içinde başka politik örgütlenmeler varsa, pek tabii olarak onlarla da güç birliğine gidilecektir. Fakat bu güç birliğini biraz önce bahsettiğimiz, hatalı bir milli cephe mantığı içinde değerlendirmek doğru değildir. İşçi sınıfı örgütü ve halk ordusu, M.D.D.'de zorunlu iki araçtır. Bunlar dışındaki örgütlenmeler devrimin kaderini belirlemez, onun içinde stratejik mesele değildir ve bizlerin görevi, halk kitlelerini bu iki aracı esas alan örgütlenmeye göre çalışmaktır. İşçi sınıfı örgütü ve halk ordusu dışındaki politik örgütler halk savaşında güç birliğini taktik planda etikileyeceklerdir. Sırası gelmişken yanlış anlamalara meydan vermemesi için şu noktayı açıklayalım; Bahsettiğimiz politik mücadelelerine öncülük eden devrimci örgütleri karıştırmamak gerekir.

Devrimci güçler arasına hâlâ varlığını koruyan başka bir hatalı görüş: M.D.D. stratejisini savunan politik güçler arasında, soyut bir halk savaşından bahsedilmektedir. Durum öyle bir hal almaktadır ki, sadece işçi sınıfı örgütü çalışmalarıyla,

halk savaşı verdiğini iddia eden güçler görülmektedir. Görüşlerini açıkça belirtmeseler dahi, pratik çalışmaları ve davranışlarıyla halk ordusu olmadan da halk savaşı verileceğini iddia edercesine yanlış bir tutumun içine girmektedirler. Şartlara göre halk ordusunun gereğini kabul eder görünmektedirler. Ancak bu şimdiye kadar dünyada barışçıl şartlar altında devrim gerçekleşmemiş olmasına bağlı bir hüsnü kabulden öteye gitmemektedir. Açıkça ifade etmek gerekirse; yurdumuzda doğru bir milli cephe politikası içinde halk savaşını verecek halk ordusunun kadrolarını oluşturma çabalarına girmeyen veya zamanı gelince halk ordusu oluşacaktır görüşüne sahip olanların samimiyetine inanmak imkânsızdır. Halkın öncüsü durumunda silâhlı bir güç olmadan halk savaşından bahsedilemez. Halk savaşının varlığını ve gücünü belirleyen tek kıstas politik mücadeledeki, halkın silahlı gücü durumunda olan örgütün nicel ve nitel özelliğidir. Ve halk ordusunun gelişimi ancak şiddet politikasının temel alındığı bir düzeyde sağlanır. Şiddet politikasını temel almayan mücadeleye Halk savaşı ve mücadeleyi omuzlayan örgüte de Halk ordusu denemez. Halk savaşının hazırlığı ve girişiminden kaçınanlar, hatta halk savaşının sağlam temelerini, silahlı mücadele dışı yöntemlerle atacaklarını iddia edenler, T.H.K.O.'nun silahlı mücadeledeki taktik hatalarından ve başarısızlıklarından stratejik sonuç çıkarmaktan zevk alıyorlar. Bir taraftan, halk savaşını verecek silahlı bir gücün oluşturulmasından kaçacaksın; diğer taraftan o çaba içinde olanların taktik çalışmalarından stratejik sonuç çıkaracaksın ve bunu da silahlı mücadeleye karşı çıkmak için yapacaksın, pasifist uygulamaları halk savaşı adına piyasaya süreceksin; ve peşinden Marksizm-Leninizm adına halk savaşının savunucusu olarak bizleri maceracılıkla suçlayacaksın. Bu tutum Marksizm-Leninizm adına, küçük burjuva kaypaklığının daniskasıdır. Davranışlarıyla pasifist ve oportünist çabalarını canla-başla devam ettiren bu beyler, lafa gelince liberalist bir tavırla devrimci teori adına, maceracılığımız konusunda fetva

veriyorlar. Hiç olmazsa eleştiri sınırlarını muhafaza etmek için, bizleri küçük burjuva anarşizmiyle suçlarken, kendilerinin hatalı da olsa halk savaşı girişimi içinde olmaları gerekir. Bu olmayınca yapıcı yönde bir eleştiri ortamı sağlanamaz. Fakat bunlar pasifizmden milim sapmadan, aynı tutumla bizleri suçlamaya devam edeceklerdir. Zaten uyumlu bir düşünce ve davranış bütünlüğüne sahip olmayan bu kişiler belli periyodlar içinde sınıflar arasında politik daleveralarla bazen işçi sınıfına, bazen köylülere dört elle sarılarak, dalkavukluğu ve lafazanlığı sistemli sürdürmeye devam etmektedirler. Köylüler arasında bulunmaya halk savaşı çalışmaları, işçi sınıfı arasında bulunmaya parti çalışmaları adını vererek, devrimci mücadeleyi tekellerinde bulundurma çabası içindedirler. Marksizm-Leninizm adına, oportünizm ve pasifizm temel politikaları, yayın organlarında temel örgütlenme, araçlarındandır. Bunların, halk savaşına ve şiddet politikasına olan bağlılıklarının tek kaynağı, dünyada henüz barışçıl şartlar içinde devrim gerçekleşmediği içindir. Bu açık gerçeği bildikleri için halk savaşını kabul eder görünmeye mecbur olmaktadırlar. Fakat şiddet politikasından devamlı kaçınmakta ve silahlı mücadele erkendir, zamansızdır ve halk kitlelerinin desteğini alamamıştır gibi lafçıklarla haklı görünmeye mecbur olmaktadırlar. Dikkatle incelediğimiz zaman, çalışma tarzları ve politik düşüncelerinin özünün, Halk savaşınıtamamen inkâr eden bir tutum olduğunu görürüz. Çünkü zamanı gelince halk savaşı ve silahlı mücadele başlayacaklır, tezleri pratikte gerçekleşmesi imkânsız olan bir tezdir.

Tahlillerimizde bilhassa bundan sonra sık sık geçecek olan silahlı mücadele ve şiddet politikası terimlerinin yanlış anlamalara sebep olmaması için kısaca açıklanmasında yarar görüyoruz. Politik mücadele yöntemlerinin en üst düzeyine şiddet politikası ve şiddet politikasının temel yöntem olduğu politik mücadeleye de silahlı mücadele diyoruz. Silahlı mücadele meselesini incelerken titiz davranacağız, çünkü: salt silahlı mücadele işçi sınıfı mücadelesi anlamına gelmez.

ğu politik mücadeleye de silahlı mücadele diyoruz. Silahlı mücadele meselesini incelerken titiz davranacağız, çünkü: salt silahlı mücadele işçi sınıfı mücadelesi anlamına gelmez. Bu konudaki hatalı görüşleri ise ilerde yeri geldikçe açıklayacağız.

Milli cephede yer alacak sınıf ve tabakalara genel bir göz atalım: Yurdumuzda farklı üretim ilişkileri mevcuttur. Bunlardan sanayi kesiminde emperyalizmin kontrolü altında güdümlü bir kapitalizm vardır ve kapitalist üretim ilişkilerinin durumu, emperyalist sömürünün ağır sanayi durumunda olduğu ve yabancı sermaye kârının esas alındığı tüketim sanayiinin ağırlık kazandığı, az gelişmiş kapitalist üretim ilişkileri, demokratik hakları kısıtlanmış olan işçi sınıfının sömürüsünü devam ettiinrmektedir. Toplumumuzda kapitalizm öncesi üretim ilişkilerin varlığı ezilen sınıflarda şöyle bir dengesizlik meydana getirmektedir. Bir taraftan ezilen sınıflardan köylü kitlesi, tüm demokratik haklarından yoksun, sömürü kıskacı altındadı. Öteki taraftan sanayide ve tarımda gelişen kapitalist üretim ilişkileri emperyalist sömürüye bağlı olarak montaj sanayii ve tüketime dönük imalât sanayiinde güdümlü bir gelişme süreci içindedir. Tarımdaki kapitalist üretim ilişkileri ise, sanayideki güdümlü kapitalist üretim ilişkilerine bağlı olarak gelişmektedir. Bu yüzden tüm demokratik haklarından yoksun sömürü kıskacı altındadır. Bu yüzden tüm demokratik haklardan yoksun köylüler yanında emperyalist sömürüye bağlı kısmî demokratik haklara sahip işçi sınıfı varlığını sürdürmektedir. Köyden şehre akın ve işsizler ordusunun mevcudiyeti bu durumun devamını sağlamakta ve bir burjuva demokratik ortamının doğmasını engellemektedir. Emperyalistler ve uşakları, çıkarları gereği ezilen halk kitlelerinin politik mücadele imkânlarını yok etmektedir. Burjuva demokrasisinden çok farklı olan yurdumuzdaki şeklî demokrasi sınırları içinde, gerici güçler dışındaki politik mücadele ve örgütlerinin legal çalışma olanakları yoktur. Zaten ezilen halk kitlelerinin politik mücadele imkânları olmadığı gibi ekonomik mücadelelerine imkân

veren legal ortamı da çok sınırlıdır. Geniş köylü yığınları ekonomik düzeyde hiçbir örgütlenmeye giremezler. İşçi sınıfı ise, icazetli bir ekonomik mücadeleye mecbur bırakılmıştır. Şeklî demokrasinin buyapısını ise, devrimci bir iktidar kurulmadan zorlayarak değiştirme olanağı yoktur. Demokratik halk hareketlerinin kısa vadeli başarılarının sağlayacağı imkanlarla bir burjuva demokrasisi ortamı sağlamak imkansızdır. Halk kitlelerinin politik çıkışlarına, hakim sınıflar zorla cevap verecek ve silâhla bastırmak yoluna sapacaklardır. İşçi sınıfının, Sovyet devrim modelinde olduğu gibi klâsik bir çalışma tarzı ile politik mücadele vermesi mümkün değildir.

Bütün bu sebeplerden dolayı başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen halk yığınların politik mücadeielerinde şiddet politikasını temel almak ve ikili bir örgütlenme içinde mücadelesine devam etmek zorundadırlar. Bu iki örgütlenme, işçi sınıfı örgütü ve halk ordusudur. Mücadele stratejisi böyle bir yapıyı gerektirmektedir. Zira emperyalistlerin ve uşaklarının baskı ve zulüm politikalarına karşı salt bir parti anlayışı içinde örgütlenerek saldırganları yenmek olanaksızdır. Halk savaşı hem işçi sınıfı ve onun müttefiklerinden yoksul köylüyü de içine alacak bir parti örgütlenmesi; hem de geniş halk killelerinin silahlı gücü durumunda halk ordusu temeli üzerinde gelişecektir. Halk savaşının temel iki örgütlenme aracı olan parti ve ordu ikilisinden birisini ihmal etmek politik mücadeleden uzaklaşmaktır. Böyle bir durumda, M.D.D. teorisinden sapılarak, başka ideolojilerin mücadeleye yön vermesi mukadder olacaktır. Devrimci mücadelede bunun bariz örnekleri görülmüştür.

Devrim saflarında M.D.D. stratejisini kabul etmiş olan çeşitli politik güçler, işçi sınıfını örgütlemek için çaba harcamalarına rağmen, halk savaşına dönük hiçbir çalışma yapmamışlar ve halk ordusunun kadrolarını oluşturma taraflısı görülmemişlerdir. Fakat şeklî dernokrasinin icazetli ortamı legal bir parti örgütlenmesine imkân tanımadığı içindir ki, kurulacak işçi sınıfı örgütünün garantisi durumunda olacak ve si-

fraksiyonlar, geleceği garanti altına almak için adeta radikal güçlerin ağzına bakar ve onların kuyruğuna takılır bir duruma gelmişlerdir. Özünde küçük-burjuva ideolojisine bağlı bu güçlerin M.D.D.'i savunurgörünmeleri, devrimci saflarda, silahlı mücadeleyi küçümser ve kadrolaşmayı benimsemez bir tutumun doğmasına sebep olmuştur. Öyle bir hale gelinmiştir ki, radikal çıkışlar tek iktidar alternatifi olmuş, Marksist- Leninist kadrolar küçümsenmiş ve işçi sınıfının politik kaderi radikallerin silahlı çıkışlarına göre belirlenmiştir. Bu işin bayraktarlığını yapan kişi ve gruplar, sözde Marksist-Leninist, pratikte ise birer darbe uzmanı kesilmişlerdir. Böyle bir davranışın temelinde yatan düşünce işçi sınıfına ve halk kitlelerine olan güvensizliktir. İşçi sınıfı adına, küçük-burjuva ideolojisinin gereği olarak politik mücadeleyi darbeci bir mantk içinde sürdürmektir bu... Eski önemini kaybeden bu görüş hâlâ daha devrimci saflarda mevcuttur.

HALK SAVAŞININ STRATEJİK SORUNLARI

Halk savaşımız mevcut yapısı ile devrimci bir iç savaş şeklinde gelişmektedir. Milli cephede yer alan sınıf ve tabakalar arasında işçi sınıfı mücadelenin ve devrimin öncülüğünü yapacak, köylüler ise halk savaşının temel gücünü teşkil edeceklerdir, ve en büyük insan gücü kaynağıdır. Şeklî demokratik ortam legal mücadele olanağı tanımadığı içindir ki, şiddet politikası esas alınarak mücadele yürütülecektir. Şehirlerin; bağrında gerici sınıfları da barındırması (kırsal alana nazaran çok güçlü bir şekilde) emperyalizmin büyük bir oranda kontrolü altında bulunmaları ve halk savaşının temel gücünü köylüler teşkil edeceğinden; politik mücadelede kırsal alanların temel alanması stratejik bir sorun ve zorunluluktur. Ezilen geniş köylü yığınları kırsal bölgelerde yaşamaktadır. Ve köylüler Sovyet devrim modelinde olduğu gibi yedek güç değil, temel güçtür. İçinde bulundukları sömürü politikasını kurtulmak için genel talepleri toprak ve özgürlüktür.

Emperyalizmin tasfiyesi meselesidne işçi sınıfının tabii müttefikidirler. Halk ordusunun insan gücünü teşkil edecek-lerdir. Sanayi proleteryasına gelince, çoğunluğu şehirlerde bulunmaktadır. Ve üretim içindedir. Halk savaşında işçi sınıfı, halkordusuna, köylüler kadar gelişmesinde ve insan gücü temininde rol oynamayacaktır. Zira üretim içindeki işçi sınıfının üretimi terkederek uzun dönemli bir halk savaşında, halk ordusunda mücadeleye katılması olanaksızdır. Elbette ki, işçi sınıfından halk ordusuna katılacaklar olacaktır. Fakat halk or-

ğu politik mücadeleye de silahlı mücadele diyoruz. Silahlı mücadele meselesini incelerken titiz davranacağız, çünkü: salt silahlı mücadele işçi sınıfı mücadelesi anlamına gelmez. Bu konudaki hatalı görüşleri ise ilerde yeri geldikçe açıklayacağız.

Milli cephede yer alacak sınıf ve tabakalara genel bir göz atalım: Yurdumuzda farklı üretim ilişkileri mevcuttur. Bunlardan sanayi kesiminde emperyalizmin kontrolü altında güdümlü bir kapitalizm vardır ve kapitalist üretim ilişkilerinin durumu, emperyalist sömürünün ağır sanayi durumunda olduğu ve yabancı sermaye kârının esas alındığı tüketim sanayiinin ağırlık kazandığı, az gelişmiş kapitalist üretim ilişkileri, demokratik hakları kısıtlanmış olan işçi sınıfının sömürüsünü devam ettiinrmektedir. Toplumumuzda kapitalizm öncesi üretim ilişkilerin varlığı ezilen sınıflarda şöyle bir dengesizlik meydana getirmektedir. Bir taraftan ezilen sınıflardan köylü kitlesi, tüm demokratik haklarından yoksun, sömürü kıskacı altındadı. Öteki taraftan sanayide ve tarımda gelişen kapitalist üretim ilişkileri emperyalist sömürüye bağlı olarak montaj sanayii ve tüketime dönük imalât sanayiinde güdümlü bir gelişme süreci içindedir. Tarımdaki kapitalist üretim ilişkileri ise, sanayideki güdümlü kapitalist üretim ilişkilerine bağlı olarak gelişmektedir. Bu yüzden tüm demokratik haklarından yoksun sömürü kıskacı altındadır. Bu yüzden tüm demokratik haklardan yoksun köylüler yanında emperyalist sömürüye bağlı kısmî demokratik haklara sahip işçi sınıfı varlığını sürdürmektedir. Köyden şehre akın ve işsizler ordusunun mevcudiyeti bu durumun devamını sağlamakta ve bir burjuva demokratik ortamının doğmasını engellemektedir. Emperyalistler ve uşakları, çıkarları gereği ezilen halk kitlelerinin politik mücadele imkânlarını yok etmektedir. Burjuva demokrasisinden çok farklı olan yurdumuzdaki şeklî demokrasi sınırları içinde, gerici güçler dışındaki politik mücadele ve örgütlerinin legal çalışma olanakları yoktur. Zaten ezilen halk kitlelerinin politik mücadele imkânları olmadığı gibi ekonomik mücadelelerine imkân

veren legal ortamı da çok sınırlıdır. Geniş köylü yığınları ekonomik düzeyde hiçbir örgütlenmeye giremezler. İşçi sınıfı ise, icazetli bir ekonomik mücadeleye mecbur bırakılmıştır. Şeklî demokrasinin buyapısını ise, devrimci bir iktidar kurulmadan zorlayarak değiştirme olanağı yoktur. Demokratik halk hareketlerinin kısa vadeli başarılarının sağlayacağı imkanlarla bir burjuva demokrasisi ortamı sağlamak imkansızdır. Halk kitlelerinin politik çıkışlarına, hakim sınıflar zorla cevap verecek ve silâhla bastırmak yoluna sapacaklardır. İşçi sınıfının, Sovyet devrim modelinde olduğu gibi klâsik bir çalışma tarzı ile politik mücadele vermesi mümkün değildir.

Bütün bu sebeplerden dolayı başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen halk yığınların politik mücadeielerinde şiddet politikasını temel almak ve ikili bir örgütlenme içinde mücadelesine devam etmek zorundadırlar. Bu iki örgütlenme, işçi sınıfı örgütü ve halk ordusudur. Mücadele stratejisi böyle bir yapıyı gerektirmektedir. Zira emperyalistlerin ve uşaklarının baskı ve zulüm politikalarına karşı salt bir parti anlayışı içinde örgütlenerek saldırganları yenmek olanaksızdır. Halk savaşı hem işçi sınıfı ve onun müttefiklerinden yoksul köylüyü de içine alacak bir parti örgütlenmesi; hem de geniş halk killelerinin silahlı gücü durumunda halk ordusu temeli üzerinde gelişecektir. Halk savaşının temel iki örgütlenme aracı olan parti ve ordu ikilisinden birisini ihmal etmek politik mücadeleden uzaklaşmaktır. Böyle bir durumda, M.D.D. teorisinden sapılarak, başka ideolojilerin mücadeleye yön vermesi mukadder olacaktır. Devrimci mücadelede bunun bariz örnekleri görülmüştür.

Devrim saflarında M.D.D. stratejisini kabul etmiş olan çeşitli politik güçler, işçi sınıfını örgütlemek için çaba harcamalarına rağmen, halk savaşına dönük hiçbir çalışma yapmamışlar ve halk ordusunun kadrolarını oluşturma taraflısı görülmemişlerdir. Fakat şeklî dernokrasinin icazetli ortamı legal bir parti örgütlenmesine imkân tanımadığı içindir ki, kurulacak işçi sınıfı örgütünün garantisi durumunda olacak ve si-

fraksiyonlar, geleceği garanti altına almak için adeta radikal güçlerin ağzına bakar ve onların kuyruğuna takılır bir duruma gelmişlerdir. Özünde küçük-burjuva ideolojisine bağlı bu güçlerin M.D.D.'i savunurgörünmeleri, devrimci saflarda, silahlı mücadeleyi küçümser ve kadrolaşmayı benimsemez bir tutumun doğmasına sebep olmuştur. Öyle bir hale gelinmiştir ki, radikal çıkışlar tek iktidar alternatifi olmuş, Marksist- Leninist kadrolar küçümsenmiş ve işçi sınıfının politik kaderi radikallerin silahlı çıkışlarına göre belirlenmiştir. Bu işin bayraktarlığını yapan kişi ve gruplar, sözde Marksist-Leninist, pratikte ise birer darbe uzmanı kesilmişlerdir. Böyle bir davranışın temelinde yatan düşünce işçi sınıfına ve halk kitlelerine olan güvensizliktir. İşçi sınıfı adına, küçük-burjuva ideolojisinin gereği olarak politik mücadeleyi darbeci bir mantk içinde sürdürmektir bu... Eski önemini kaybeden bu görüş hâlâ daha devrimci saflarda mevcuttur.

HALK SAVAŞININ STRATEJİK SORUNLARI

Halk savaşımız mevcut yapısı ile devrimci bir iç savaş şeklinde gelişmektedir. Milli cephede yer alan sınıf ve tabakalar arasında işçi sınıfı mücadelenin ve devrimin öncülüğünü yapacak, köylüler ise halk savaşının temel gücünü teşkil edeceklerdir, ve en büyük insan gücü kaynağıdır. Şeklî demokratik ortam legal mücadele olanağı tanımadığı içindir ki, şiddet politikası esas alınarak mücadele yürütülecektir. Şehirlerin; bağrında gerici sınıfları da barındırması (kırsal alana nazaran çok güçlü bir şekilde) emperyalizmin büyük bir oranda kontrolü altında bulunmaları ve halk savaşının temel gücünü köylüler teşkil edeceğinden; politik mücadelede kırsal alanların temel alanması stratejik bir sorun ve zorunluluktur. Ezilen geniş köylü yığınları kırsal bölgelerde yaşamaktadır. Ve köylüler Sovyet devrim modelinde olduğu gibi yedek güç değil, temel güçtür. İçinde bulundukları sömürü politikasını kurtulmak için genel talepleri toprak ve özgürlüktür.

Emperyalizmin tasfiyesi meselesidne işçi sınıfının tabii müttefikidirler. Halk ordusunun insan gücünü teşkil edecek-lerdir. Sanayi proleteryasına gelince, çoğunluğu şehirlerde bulunmaktadır. Ve üretim içindedir. Halk savaşında işçi sınıfı, halkordusuna, köylüler kadar gelişmesinde ve insan gücü temininde rol oynamayacaktır. Zira üretim içindeki işçi sınıfının üretimi terkederek uzun dönemli bir halk savaşında, halk ordusunda mücadeleye katılması olanaksızdır. Elbette ki, işçi sınıfından halk ordusuna katılacaklar olacaktır. Fakat halk or-

dusunun ağırlığnı köylüler üstleneceklerdir. İşçi sınıfı ise, halk savaşının temel örgütlenme aracı olan parti içinde örgütlenecektir. Emperyalizmin kontrolü altındaki yurdumuzda kırsal bölgelerin temel alınması bu sebeplerden şarttır. Ve bu stratejik yapı halk ordusunun gelişimini garantiliyecektir. Halk ordusunun önemi ve fonksiyonu da esasen politik mücadelede halk kitlelerinin ittifakından gelmektedir. Şayet bunun tersini düşünür ve şehirleri temel alırsak; politik mücadrelede, parti politikasına bağlı mücadele etmesi gereken halk ordusu, yapısı gereği işçi sınıfı ordusu olur, köylüler mücadelede yedek güç durumunda kalır ve bu durum, M.D.D.'in özünü teşkil eden sınıflar ittifakına dayalı halk savaşında işçi sınıfı müttefiklerinin önemini küçümsemek olur.

Kırsal bölgelerde başlayacak olan halk savaşımızın ağırlığını omuzlarında taşıyacak olan parti ve ordunun bu dönemde uygulayacağı stratejik mücadele yöntemi gerilla savaşıdır. Zira genel hatları ile halk savaşını gerilla savaşı ve nizamî ordu savaşı şeklinde bir ayrıma tabi tutarsak, içinde bulunduğumuz dönemde halk savaşı teorisi ışığında gerilla savaşı stratejik bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Bundan dolayı politik mücadelede gerilla savaşını stratejik bir sorun yerine taktik bir sorun olarak görmek halk savaşını önemsememek olur. Henüz devrimci kadroların yeni gelişmekte olduğu bu dönemde, kırsal bölgeleri temel aimamak veya gerilla savaşını taktik bir sorun olarak görmek, politik mücadeleyi kısır bir döngü içine sokmaya veya teslimiyetçi bir politika izlemeye mecbur bırakır.

Dünya devrimci pratiğini uzun dönem etkileyen ve büyük zararlar getiren ve bilhassa emperyalizmin kontrolü altındaki ülkelerde halk savaşının başlangıç döneminde ortaya çıkan iki tehlikeli görüş üzerinde duracağız: Bunlardan birincisi; Latin Amerika ülkelerinde çıkan ve Regis Debray'ın formüle ederek "Devrimde Devrim" şeklinde ortaya koyduğu gerillayı amaç olarak öngüren görüştür. Foko teorisi olarak adlandıran bu görüşün esası, halk savaşını devrimci politik mücade-

lede araç olan gerilla savaşını amaç haline getirmektir. Debray, burada bu görüşünü Devrimde Devrim adı altında yeni bir devrim modeli olarak ileri sürmüştür. Gerillanın amaç edinilmesi gereken doğal olarak halk savaşının salt askeri mantık içinde değerlendirilmesidir. Bu görüş, Küba kurtuluş savaşı pratiğinin yanlış bir düşünce sistemi içinde geliştirilmesi ve teori haline getirilmesidir. Tüm az gelişmiş ülkelerde tarihî oportünizmin savunuculuğunu yapan gedikli oportünistler halk savaşının önemli bir sorunu olan ve politik mücadelede araç olarak kullanılan gerilla savaşına ve ona bağlı olarak halk savaşına karşı çıkabilmek için bu görüşe dört elle sarılmışlardır. Regis Debray'ın Devrimde Devrim modelinde ileri sürdüğü görüşlerle, halk savaşı veren gerilla örgütlerinin sorunları arasında, askeri yönüyle ortak özellikler olması, oportünist ve pasifistlerin gerilla savaşlarını ve mücadeleyi omuzlayan örgütleri maceracılıkla suçlamaları açısından fırsat bulmalarını sağlamıştır. Genellikle halk savaşlarının ilk dönemi gerillâ savaşı şeklinde başladığı için, bu tutumu evrensel bir tutum haline getirmişler ve halk savaşına başlayan politik örgütlere aynı suçlamalarla karşı çıkmışlardır. Nitekim, Türkiye'de de aynı suçlamalar T.H.K.O.'na yöneltilmiş ve birçok kişi ve gruplar adeta bu işin gediklisi olmuşlardır. Tekrarlamak gerekirse; T.H.K.O. gerilla savaşını, halk savaşının başlangıç döneminde stratejik bir sorun ve halk kitlelerini örgütlemede en doğru araç olarak kabul etmiştir. Gerilla savaşını amaç edinenlere şiddetle karşıyız, ve bu görüşü savunanlarla aramızdaki uçurum, en az T.H.K.O.'nu maceracılıkla suçlayanlar kadardır. T.H.K.O.'nu maceracılıkla suçlayanlara karşı vereceğimiz mücadeleyi, gerilla savaşını amaç edinenlere karşı da vermek zorundayız.

İkinci hatalı görüş: Klâsik parti çalışmasını amaç edinen görüştür. Örgütsel sorunlar kısmında bu konu etraflıca ele alınmıştır.

ÖRGÜTSEL SORUNLAR

Örgütsel sorunlar konusunda devrimci arkadaşlar arasında geniş çapta hatalı eğilimler devam etmektedir. Bunun en önemli sebebi, devrimci mücadelede uzun dönem tartışma ve polemik konusu olan parti meselesinin, soyutlanarak pratik çalışmaya ışık tutacak bir görüş halinde somuta indirgenmesidir. Hâlâ devrimci saflarda ideolojik farklılık içindeki birçok fraksiyonların ortaya koydukları parti anlayışlarındaki temel ayrımlar ciddiyetini devam ettlrmektedir ve gitgide politik ağırlık kazanan gruplar bu davranışlarını devam ettirecekIerdir. Onun için T.H.K.O.'nun parti ve örgütlenme konusundaki görüşünü açıklarken, hatalı örgütlenme konusundaki görüşünü açıklarken, hatalı parti anlayışlarının politik çizgi ve ideolojilerine de değineceğiz. Zira hatalı parti anlayışı ve çalışma tarzı , temelde farklı ideoljinin varlığından gelir. Günümüze dek süregelmekte olan idelojik kavgaların temelini, farklı politik çizgilerin parti anlayışları ve çalışma tarzları teşkil etmiştir. Bu meselenin detayına inmeden önce, T.H.K.O.'nun politik çizgisiden ve parti meselesi üzerindeki görüşünden bahsedeceğimiz broşürümüzün şimdiye kadarki kısmında genel ilkeleriyle açıklığa kavuşturdğumuz M.D.D. ve halk savaşı konusunda görüşümüz, ordumuzun politik çizgisidir. Burada politikamız ışığında işçi sınıfının örgütsel sorunlarını ve parti anlayışımızı belirteceğiz.

T.H.K.O.'nun politik mücadelesi, kırsal bölgeleri temel alan ve kırdan şehire doğru bir rota çizecek olan strateji içinde gelişecektir. Ordumuzun silahlı mücadeleye başlaması

ideolojik bir zorunluluktur. Mücadelemizin kısa tarihi içinde, örgütsel gelişmemiz silahlı mücadele öncesi ortamın oluşturduğu devrimcilerin saflarımıza katılması şeklinde devam ettiğinden, ideolojik birlik ve politik görüşümüzde ayrılık yaratabilecek farklı ideolcjilerin çıkması ihtimali yoktur. Aynı durum belirli süre devam edecek ve ordumuzun saflarına katılan savaşçıların çoğunluğu işçi sınıfı ideolojisini kabul etmiş kişiler olacaktır. Buna bağlı olarak mücadelede yeni olduğumuz ve henüz halk kitleleriyle ilişkilerimizin sağlam olmadığı bu dönemde T.H.K.O., parti ve ordu fonksiyonunu bünyesinde taşımaktadır. Zira pratik sorunlarımız, örgütümüzün, parti-ordu ikilemi ayrımına girmesine ihtiyaç göstermemektedir. T.H.K.O. doğru politik çizgisi ışığında silahlı mücadelesine devam edecektir. Halk kitlelerinin aktif desteğini sağlayıp, örgütsel ilişkilerin hızlandığı ortama girince, mücadelede işçi sınıfı savaşçısı durumuna gelmiş savaşçılar, partinin ilk kadrolarını oluşturacaklardır. Kırsal bölgeler temel alındığı için, partinin kuruluş döneminde yoğun çalışması, tarım proleteryası ve yoksul köylü arasında olacaktır. İlk bakışta bu durum anormal görülebilir ve İŞÇİ SINIFI PARTİSİ'nin mücadelenin başından itibaren sanayi proletaryasına ağırlık verilerek gelişebileceği ileri sürülebilir. Bu görüş parti meselesinde temel belirgin unsur olarak izlenecek politikadır. Parti meselesi, politik mücadelenin stratejisi içinde bir gelişim seyri izleyecektir. Aksi halde işçi sınıfı şehirlerdedir ve örgütlenmeye oradan başlamalıdır demek, soyut bir örgütlenme anlayışı içinde, politik mücadelenin önemini küçümsemek ve doğal olarak işçi sınıfı örgütünü ekonomik düzeyde ele almak olur. Bu mesele ileride ele alınacaktır.

T.H.K.O.'nun savaşçıları işçi sınıfı ideolojisini kabul ettikleri içindir ki, politik mücadelede sağlam bir düşünce-davranış bütünlüğü içine girenler partinin ilk çekirdeği olacaklardır. Halk kitlelerinde örgütsel bağlar geliştikçe, T.H.K.O. saflarına küçük burjuva ideolojisini taşıyaniar girecektir. O zaman bir taraftan partinin ordudan örgütsel farklılığı zorunlu-

luk haline gelecek, diğer taraftan da küçük- burjuva ideolojisini ordu içinde de olsa tasfiye etmek ve savaşçıların işçi sınıfı ideolojisinin hakimiyetini devam ettirmek ve başka ideolojilerin mevcudiyetini minimuma indirgemektir. Bu genel tutum halk savaşının başından sonuna kadar izlenmesi gereken bir tutumdur.

Bazı arkadaşlar, silahlı mücadeleye başlarken, parti olarak ortaya çıkmayışımızı, bir parti anlayışımız olmadığı, politik mücadelede askeri sorunları ön planda tuttuğumuz veya silaha insandan daha çok önem verdiğimiz şeklinde yorumlamaktadırlar. Bu suçlamalar karşısında fazla bir şey söylemeye gerek yoktur. İçinde bulunduğumuz şartlarda, mevcut politik güçlerin hepsi, işçi sınıfı ideolojisini kabul etmiş görünen aydınlardan oluşmaktadır. Bu güçlerin hepsi, açıkça söylemeseler bile kendilerini parti olarak görmektedirler. Böyle bir durumda, parti olduklarını iddia eden birçok örgütler görüyoruz. Farklı politik çizgilerin ortaya koyduğu parti anlayışlarını şu genel ilke içinde değerlendirmek gerekir. Kırsal bölgeleri ve şiddet politikasını, milli cephedeki sınıflar ittifakı içinde temel almayan bir örgütlenme ve parti anlayışı özünde küçük-burjuva ideolojisini içerir, hatta örgütün içinde işçiler çoğunlukta olsalar bile... Halk savaşını inkâr eden veya onun ciddi hazırlığı içinde olmayan hatalı bir görüşün örgütlenme ve parati meselesinde doğru davranış içinde olması devrimci teorinin ruhuna aykırıdır. Parti meselesinde ileri sürülen hatalı görüşleri daha iyi anlayabilmek için geçmişe bir göz atalım. 12 Mart öncesi, yurdumuzda gelişen devrimci mücadele, çeşitli fraksiyonların çıkmasına sbep olmuştur. Devrimci güçlerin dağınıklığı ve politik mücadeleyi yürütecek bir partinin olmayışı, parti meselesini acil sorun haline getirmiştir. O şartlar içinde ileri sürülen ve devamlı değiştirilen parti görüşlerinin genel karakteri şöyle idi: Devrimde halk ordusunun önemi hemen hemen hesaba katılmıyor ve halk savaşı bir temenni olmaktan öteye gidemiyordu. Politik mücadele sadece parti yapısı içinde düşünülüyordu. Böyle olunca barışçıl şartlar

içinde legal veya illegal olarak ve kimine göre ise sanayi proletaryasına ağırlık verilerek örgütlenmelere gidilecektir. Temelde aynı politikayı içeren bu parti görüşleri sık sık değiştiriliyor ve bir gün bir fraksiyonun savunduğu görüşü, ertesi gün bir başka fraksiyon savunabiliyordu. Pratikte ise uzun dönemli hiçbir çaba gerçekleşmiyor ve parti meselesi her fraksiyon için, mevcut devrimci güçleri o şartlara özgü bir disiplin altına alma düzeyine indirgeniyordu. Bu görüşlerin birçoğunun artık gerçekleşme olanağı kalmamıştır, fakat görüş olarak hâlâ savunanlar mevcuttur. Emperyalizmin kontrolü altındaki yurdumuzda bir partinin legal ya da illegal olması önemli değildir. Esas olan politik çizgidir.

Ordumuzun bu gelişim düzeyinde parti ve ordu şeklinde bir ayrım yapılmayacaktır. Gücümüz, halletmek zorunda olduğumuz meseleler ve örgütsel sorunlarımız açısından şimdiden ayrıma gitmek hatalıdır. Böyle bir ayırım, silahlı mücadeleye ideolojik bir zorunluluk olarak girmiş olan örgütü, şeklî bürokrasi mantığı içinde suni bir ayrıma tabi tutmak olur. T.H.K.O.'nun örgütlenmesi illegal olmasına rağmen, kırsal bölgelerde mücadele yoğunlaştıkça ve parti kadroları oluştukça silahlı mücadelenin temel olması yanında diğer politik çalışma yöntemleri de ihmal edilmeden uygulanmalıdır. Bilhassa yoksul köylülere ağırlık verilerek ideolojik ve politik çalışmalara hız, silahlı mücadeleyi sıhhatli bir gelişim düzeyine sokabilmek için, gerilla savaşı halk kitlelerinin ekonomik mücadeleleri ile bir bütünlük içine sokulmalıdır. Kırsal bölgelerdeki politik mücadelenin önemli çalışma yöntemlerini şu şekilde sıralayabiliriz.

1- Askeri planda somut düşmana karşı gerilla savaşı,

2- Halk kitlelerinin mahalli çelişkilerine ağırlık vermeli, ekonomik mücadelesine politik nitelik kazandırmalıdır. Kırsal bölge halkını sömüren ve ezen ağa, tefeci ve mütegallibe takımına karşı verilecek mücadeleyle, mahalli çelişkiler keskinleşecek ve halk kitleleri politik mücadeleye, aktif rol alacak şekilde katılacaklardır. Halkın ekonomik mücadelesine ağırlık

vermek kitlelerin kendi tecrübeleri ile pişmelerini sağlayacaktır. Halk kitlelerinin kendi tecrüseleri olmadan mücadelede aktif rol almaları çok zordur.

3- Yukarıda belirttiğimiz mücadele yöntemlerini de kapsayacak şekilde geniş politik ve ideolojik propaganda çalışmaları yapmak. Bu çalışmalar imkanlara ve şartlara göre birçok araçlar kullanılarak yürütülmelidir. Hatta birçok zamanlar bu tip çalışmalar legal metodlar kullanılarak gerçekleştirilebilir.

Genel hatlarıyla açıkladığımız bu tip mücadelenin sağlayacağı örgütlenme ordumuzun güçlenmesi köy komitelerinin ve milislerin yaratılması ve kırsal bölgelerde geniş bir haberleşme destek ve üs bölgelerinin kuruluşunu sağlar. Kırsal bölge içinde belli noktalarda toplanmış olan maden ve sanayi işçileriyle ilişkiler kurmalı ve parti kadroları geliştirilmelidir. Bu çalışmaya, mücadelenin başından itibaren gereken önem verilmelidir. Bu bölgelerdeki işçilerin henüz köylülükle bağlarını kopramamış olmaları ve çoğunlukla bölgenin yerli halkını teşkil etmeleri ilişki kurulmasını kolaylaştıracak çok önemli bir avantajdır. Kısa vadede örgütsel yararı olmasa dahi, hareket bölgesi içine giren şehir ve kasabalarla sağlam ilişki ağı kurulmalıdır.

Kırsal bölgelerdeki çalışmalarımızın detaylarını şimdiden kesin olarak bilmek mümkün değildir. Mücadelenin pratiği ve deneyleri doğru çalışma tarzını öğrenmemiz için en sağlam alternatiftir. Dikkat edilecek husus genel devrimci ilkelerde hata işlenmemesidir.

T.H.K.O., kırsal bölgelerde yürüteceği politik mücadelesine gerilla savaşıyla devam edecektir. Ve gerilla savaşı, halk savaşımızın bu aşamasında stratejik meselemizdir. Merkez durumundaki birkaç büyük şehirde ise gücünün bir kısmını şehir gerillasına ayırmıştır. Şehir gerillasının kısa dönemdeki çalışması, şehir gerillası görevi, kır gerillasını takviye etmektir, ve çalışma metodları da bu amacı içerecektir. İleri dönemlerde şehir gerillasının politik çalışması, kırsal bölgeye bağlı olarak sanayi proletaryasına kaydırılmalıdır.

Devrimci mücadelemizde, halk kitlelerini örgütleme için parti ve halk ordusu vazgeçilmez iki araçtır. Fakat bugünkü örgütlenme düzeyimizde parti ve ordu fonksiyonunu T.H.K.O. tek başına gerçekleştirmektedir. Bu mesele ise politikamız içinde, ordumuzun kuruluşuyla ve savaşçılarının yapısıyla ilgili bir meseledir. Önemli olan temel politikamız ve ideolojik birliğimizdir. Dikkat etmemiz gereken en önemli husus budur. Karşımıza çıkabilecek önemli iki tehlike, mücadeleden taviz vermek veya örgütsel hatalardan ve tecrübesizliklerden gelecek büyük kayıplardır. Bu ikili tehlikeden, taktik hatalar çalışmalarımıza büyük zararlar getirdi. Aynı şeyin tekrar etmemesi için kadrolar içindeki politik çalışmaya hız verilmeli ve devrimci ilkeleri örgütümüz içinde eksiksiz uygulamalıyız. Tek tek savaşçılar eksikliklerini gidermeli ve hatalarından çok iyi dersler çıkarmalıdır, ve gerçek olan şey, çok iyi dersler alabileceğimiz hatalar işledik. Bugünkü çalışmamız dünkünden çok daha zor olacaktır. Ordumuz içinde devrimci ahlâk, devrimci dayanışma ve devrimci ilişkileri kuvvetlendirmelyiz. Eleştiri ve öz-eleştiri metodunu daima birliğimizi güçlendirecek tarzda ihmal etmeden uygulamalıyız. Tüm düşünce ve davranışlarımızda Türkiye devrimine karşı sorumluluğumuzu bir saniye bile unutmadan örgütümüz içindeki görevimize başarıyla devam edelim.

Yurdumuzda mevcut birçok fraksiyonların ortaya koydukları parti anlayışlarının ortak ve önemli olan hatalı yanı şudur: Şehirleri temel alan ve sanayi proleteryasına yönelen bir çalışma tarzını, parti anlayışı olarak iddia etmektedirler. Şiddet politikası ve devrim stratejimizde zorunlu olan sınıflar ittifakı (temel, işçi köylü) ihmal etmektedirler. Bu durum pratikte halk savaşını ihmal etmek ve halk ordusunun devrimdeki fonksiyonunu önemsememektir. Pratikte böyle bir parti anlayışı politik mücadelede oportünist bir çizgi haline gelmektedir. Bu görüşün savuncuları ve pratikteki uygulayıcıları parti meselesini amaç edinmekte (amaç devrimdir) ve partisiz devrim olmaz mantığına indirgemektedirler. Silahlı mücadele

içinde olmadıkları için politik çalışmaları, ya barışçıl bir temele kaymakta veya emperyalizmin baskıları ve terörüyle yok olmaktadır. Onun için böyle bir parti anlayışında olanlar, mücadelenin başından itibaren partiyi yaşatmayı genel ilke haline getirmekte, ve düşmanın sert tutumu karşısında geri çekilerek oportünizmin ve pasifizmin batağına saplanmaktadırlar. Örgütün nicel yapısını korumak ve geliştirmek için, düşmanın tayin ettiği sınırlar içinde hapsolmakta ve mücadele, politik özünü yitirerek, ekonomik düzeydeki bir örgütlenmeden öteye gidememektedir. Kısaca açıkladığımız böyle bir parti anlayışı (görüşü) ve politikası, Sovyet devrimindeki parti çalışma tarzının ve gelişmiş kapitalist ülkelerde geçerli olan parti anlayışının, yurdumuza taktik değişikliklerle ithalidir. Bilhassa Sovyeter Birliği Bolşevik Partisi'nin büyük oranda etkesinde kalınarak, çalışma tarzı ve yöntemleri aşağı yukarı aynen uygulanmaya çalışılmaktadır. Sovyetler Birliği devrim modeli ile Türkiye Devrim modeli çok farklıdır, ve doğal olarak devrim stratejisi ve politik mücadele yöntemleri de farklı olacaktır. Bolşevik Partisi'nin çalışma tarzını ve politikasını yurdumuz şartlarında, politik bir görüş olarak uygulamak, mücadelenin başından oportünizmin batağına saplanmaktır.

Son zamanlarda, böyle bir parti anlayışı şehir gerillası ile birleştirilerek, halk savaşı teorisi çıkartılmıştır. Bizler politik mücadelede şehir gerillasının temel alınmasını, hatalı bir savaş stratejisinin uygulanması olarak görüyoruz. Fakat şehir gerillasının bu şekilde hatalı bir parti anlayışı ile bütünleştirerek, politik, çizgi haline getirilmesi, politik mücadelede farklı iki ideolojinin örgütsel ittifak içine girmesidir. Ve bu görüşün ışığında verilecek mücadele, içinde daima iki ideolojinin hakim olacağına bağlıdır. Parçalanma ise eşikteki tehlikedir.

Şehir gerillasını, bu parti anlayışından ayırarak düşünürsek, bu konudaki görüşümüz şudur: Yurdumuzda şehir gerillasının uygulanacağı merkezlerde, halk savaşının sağlam temellerini nicelik ve nitelik olarak atmak imkânsızdır. Şehir gerillası, sanayi proletaryası ve şehir küçük burjuvazisini kıs-

men örgütlese dahi, halk kitlelerinin içinde bulunduğu koşullar ve şehir gerillasının hareket alanı göz önünü alınırsa gelişme olanağı bulamaz ve belirli bir süre sonra kısır bir döngü içine girer . Mücadeleyi yürüten örgüt halk ordusu yerine işçi sınıfı örgütü şeklinde belirir.

Bu durum politik çizgisi gereği köylü yığınlarını başından itibaren ihmal eden bir çalışma tarzının doğal sonucudur. Latin Amerika ülkelerinde yürütülen şehir gerillası yurdumuzun içinde bulunduğu sosyo-ekonomik yapı farklı üretim biçimleri ve ona bağlı olarak ortaya çıkan sınıflar ittifakı açısından temel politik mücadele yöntemi olamaz.

Halk savaşımızın henüz sağlam kadrolar çıkarmadığı ve silahlı mücadelenin yeni olduğu günümüz şartlarında karşı karşıya bulunduğumuz önemli tehlike tarihî oportünizmdir. Tarihî oportünizmin, emperyalizmin hegemonyası altındaki ülkelerde büründüğü iki önemli kılık vardır.

1- Eğer o ülkede şeklî bir demokrasi varsa legal mücadeleye sınırlı imtiyazlar tanınmışsa, "legaliteyi kullanalım" sloganı altında, legaliteyi temel kural haline getirmekte ve barışçıl şartlar içinde bir politik mücadele önermektedir.

2- Şayet o ülkede legal imkanları yoksa ve faşist bir politika uygulaması bulunuyorsa silahlı mücadeleye karşı "erkendir" veya "halka rağmen verilmektedir, halk kitlelerini örgütlemeden silahlı mücadele sol sapmadır" sloganı ile ortaya çıkmaktadır. Silahlı mücadele, halk kitlelerini örgütlemek için politik mücadele olmasına rağmen silahlı mücadeleye başlamak için halkı örgütlemek şarttır, şeklinde ortaya atılan görüş, özünde sınıf mücadelesinin inkârıdır ve halk kitlelerinin kurtuluşu için verilen silahlı mücadeleye alternatif olarak, barışçıl şartları temel alan oportünist ve pasifist bir politikayı önermektedir.

Türkiye'de 1971 başlarından bu yana uygulanan faşist politika bu görüşlerin gelişme şansını yok etmiştir. Zaten bu tip hatalı görüşların birçoğu 12 Mart öncesi legal ortamının yapısından geliyordu. Faşizmin baskı ve terör polltikası, bu

görüşü savunanların politik ağırlıklarını korumalarını engellemiştir.

Türkiye'de 12 Mart muhtırası ile uygulanmasına girişilen faşist politikanın sınıfsal temelini anlayabilmek için, gerici sınıfların ve emperyalistlerin uzun vadeli bir plan içindeki politikalarının (sebep sonuç) amacını bilmek lazımdır. Genel olarak, bu politika, hakim sınıfların çıkarlarını devam ettirmek için uyguladıkları bir politikadır, demek mümkündür, fakat gericileri bu politikaya zorlayan sebepleri ve uzun dönemde sağlamaya çalıştığı çıkarlar açısından, üzerinde ciddiyetle durulması gereken bir meseledir. Zira faşist poltikanın temelinde, emperyalizmin Orta Doğu'daki çıkarlarının devamı, işbirlikçi burjuvazinin Avrupa Ekonomik Topluluğu'nda olan yıllar sonrasına ait planlar da yatmaktadır.

ORTA DOĞU SORUNU

Orta-Doğu yukarıda anlattığmız genel yapı içinde emperyalizmin sömürü alanı durumundadır. İngiliz ve Fransız emperyalizminin Orta-Doğu'da tutunamayarak geri çekilmeye mecbur olması, bir taraftan milli iktidarların kurulmasını, diğer taraftan da Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'daki petrol yatakları üzerinde kısmî hakimiyet kurmasını sağlamıştır. Orta-doğu ülkelerindeki halklar içinde Arap halklarının çoğunluk teşkil etmesi, anti-emperyalist mücadelenin yayılmasını hızlandırmış ve ilerici iktidarlar arasında daha sağlam bir dayanışma kurulmasını sağlamıştır. Birçok ülkede gerici rejimler yerlerini ilerici iktidarlara bırakmak zorunda kalmıştır. Bu iktidarların oluşumu, hemen hemen her yerde radikal güçlerin askeri darbelerle iktidarı almaları şeklinde olmuştur. Emperyalizmin sömürü ve zulüm politikası; bu iktidarların yıkılması yerine güçlü bir dayanışma içine girmelerine ve Arap halklarının bir birlik oluşturmalarına sebep olmuştur. Orta-Doğu'da genel durumu şöyle belirtebiliriz: Genel özellikleriyle milli bir politika izleyen devletler: Suriye, Irak, Güney Yemen ve Mısır'dır. Emperyalist saldırı karşısında bu devletler milli bir birliğe zorlanmışlardır. Ve bu birlik Orta-Doğu'yu da aşarak, Libya, Sudan ve Cezayir'i de içine almıştır. Devletler dışında Arap halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerine öncülük eden Filistin Kurtuluş Örgütleri ve Basra Körfezi Kurtuluş Cephesi gibi örgütler Amerikan emperyallzmi için ciddi tehlike olmaya başlamışlardır. Geriye emperyalizmin kontrolü altındaki Orta-Doğu ülkeleri olan İran, Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan, Ür-

dün ve Lübnan kalmaktadır. Bu devletlerden Ürdün, Lübnan ve Suudi Arabistan Arap halklarının uyanışı karşısında, kendi gerici politikalarını devam ettirmek için kısmî tavizler vermeye mecbur olmaktadırlar. Savaşın devam etiği, Filistin meselesinin her an büyüyerek çözümsüzleşmesi, tüm Orta-Doğu'daki çıkarlarını devam ettirmek için İsrail, İran ve Türkiye'yi karşı devrimci birer üs olarak takviye etmektedir. Türkiye NATO ittifakı içinde Avrupa ve Amerika'ya, CENTO ittifakı içinde İran ve Pakistan'a askeri ve ekonomik yönleriyle bağlıdır. Hem Orta-Doğu'daki çıkarları açısından askeri bakımdan ve hem de Sovyetler Birliği'ne karşı tampon bir devlel olarak emperyalizm için Türkiye stratejik öneme haizdir. Bu yüzdendir ki, emperyalistler Türkiye'yi Orta Doğu'da ve özel olarak da Türkiye'de kontrolü sağlayacak ve gerektiği zaman çıkarlarını korumak çin müdahalelere müsait askeri bölge olarak seçmişlerdir. Ekonomik yönüyle Amerikan emperyalizmine bağımlı olan Türkiye, stratejik önemi ve karşı-devrimci bir üs olma özelliğini koruması açısından emperyalistlerin üzerinde ciddiyetle durmalarına sebep olmaktadır. Diğer taraftan askeri ve ekonomik ittifaklarla emperyaizmin sağlam bir müttefiki olan Türkiye, Orta-Doğu halklarının müslüman olmaları yüzünden de önem taşımaktadır. Ve Amerika'nın Orta-Doğu'daki çıkarlarını korumak için önemli bir ara bulucudur. Doğal olarak emperyalistler ve uşakları Türkiye Halkının devrimci mücadelesini bastırmak ve ne pahasına olursa olsun Türkiye'nin Orta Doğu'daki gerici politikasını devam etmesini sağlamak çabasındadır. Yurdumuzdaki Amerikan üslerinin ve nüfusumuza oranla normal büyüklükte olan Türk ordusunun yapısı (kara harekat ordusu) gelişigüzel değildir. Türkiye'de Amerikan emperyalizminin kontrolünün azalması veya kalkması, Orta-Doğu çıkarlarını büyük oranda etkileyeceği için doğa olarak devrimci mücadeleye karşı tutumunu da çıkarlarının tümü açısından belirlemektedir.

İçinde bulunduğumuz ortamda Türkiye'deki Amerikan askeri gücü daha çok Filistin meselesine bağlı olarak Arap

halkları için tehlikelidir. Bu yüzden halk savaşımızın bu döne-minde, Orta-Doğu'daki her patlamaya Türkiye'deki gericiler el atacaklardır. Ve bu durum aynı dış düşmana karşı mücadele veren Orta-Doğu halkları ve Türkiye Halkı arasında sağlam bağlar kurulmasını sağlayacaktır. Bazı arkadaşlar Orta-Doğu sorununun bu gelişimini hesaba katarak Orta-Doğu Devrimci Çemberi veya Bölgesel savaş tezlerini ortaya atıyorlar. Bu iki tez, ulusal kurtuluş savaşımız içinde taktik bir sorun olarak iddia edilirse doğru, fakat, stratejik bir tez haline soklursa kökten hatalıdır. Zira dış düşmanın tek olması ve Orta-Doğu'da savaşın bölgesel bir savaş halini alması Türkiye devrimini bir dış etken olarak azami ölçüde etkileyecektir. Fakat Türkiye devriminin temel belirleyici unsuru, toplumumuzun iç dinamizmidir. Orta-Doğu meselesi Türkiye devrim sürecini etkilese dahi halk savaşı birçok zigzaglar çizecektir ki, iç ve dış etkenler rol oynayacak stratejik bir sorun olmayacaktır. Buna rağmen, Orta-Doğu halkları ve onların mücadelelerine öncülük eden örgütler sağlam bir dayanışma içine girmeye ve birbirlerine destek olmaya mecburdurlar.

ORTAK PAZAR SORUNU

Türkiye'deki gerici sınıflar son yıllarda Ortak Pazar ülkeleri ile iş birliğini geliştirmişler ve Ortak Pazar'a aday olmuşlardır. Ortak Pazar ile Amerika arasında gizli bir rekabet mevcuttur. Fakat bu rekabet henüz politikada gözle görülür şekle girmemiştir. Sosyalist devletlere ve bağımsızlık savaşı veren halklara karşı, iki emperyalist blok arasındaki çelişkilerin ekonomik, askeri, politik keskinleşmesi olanağı günümüzde yoktur. Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazinin başını çektiği gericiler, ekonomik işbirliğini Ortak Pazar lehine kaydırmaktadırlar. Ortak Pazar'a dahil olmak için geçiş dönemini tamamlamak çabasındadırlar. Ortaya on onbeş yıl içinde Ortak Pazar ülkelerinin bugünkü durumuna erişme sloganı atıyorlar. Bu slogan gereği, sanayi kalkınmasını montaj ve tüketime dönük imalat sanayiini tamamlamaya ve tarımda ortak Pazar'ın tarım ürünleri ihtiyacını karşılayacak gelişme seviyesine eriştirmeye çalışıyorlar. Geçiş döneminin planlaması, işbirlikçi burjuvazi ve diğer gerici güçlerin önlerindeki engellerin kaldırılmasını, içpazarın sömürülmesi ve yatırım hamlelerinin sağlanması için gericilerin ekonomik, politik garantilere sahip olmasını öngörmektedir. Gericiler bu planlarını gerçekleştirmek için, içpazarın sömürülmesinde belli ölçüde engel olan devrimci mücadeleyi yok etme politikasını uygulamaya koyulmuşlardır.

TÜRKİYE FAŞİZMİ

12 Mart muhtırası ile, gericilerin pratik uygulamasına giriştikleri uzun dönemli faşist politika, devrimci güçler ve halk kitleleri üzerindeki baskı ve terör metodlarını devam ettirmektedir. Konunun detaylarına girmeden faşist politikanın (sebep sonuç ikilisini içine alan) amacı üzerinde duracağız. Yurdumuzda 1961 Anayasasının tanıdığı şekli demokratik ortam, tüm ilerici sınıf ve tabakaların demokratik mücadelelerini devam ettirecik legal ortam sağlamıştır. Yine 1961 Anayasasının garantisi altında bulunan özerk kurumlar ve sendikal haklar; bilhassa gençlik aydın ve işçi kesiminden politik mücadeleye ve halk savaşına dönük örgütlenmelere sebep oldu. Sınıf mücadelesinin yoğunlaşması ve politik planda devrimci bir cephenin oluşması, gerici sınıfların sömürülerine belli oranda engel oluyordu. Devrimci cephe halk kitlelerine doğru yayılma gösterirken, gerici cephe içinde ekonomik ve politik parçalanma her gün biraz daha büyüyor ve bu durum devrimci cephenin güçlenmesini sağlıyordu. Gerici güçler arasında ve devlet mekanizmasında otorite zayıfladı ve mevcut hiyerarşik yapı pratikte işlemez oldu. Devlet yapısının temel organları olan yasama, yürütme ve yargı organları arasındaki ahenk ve sistemli işleme bozularak, devlet halk kitleleri üzerindeki başkı fonksiyonunu gereği şekide uygulayamaz hale geldi. Gerici sınıfların temsilcisi partilerin yıpranmalarına yaradı. o şartlar altında ise devrimci cephenin gücü, devrime gidecek düzeyde olmadığı için, radikal güçlerin varlığı iktidar alternatifi olarak ortaya çıkıyordu.

Şeklî demokrasi ortamında gerici partilerin iktidar olma fonksiyonlarını yitirmeleri ve gelişen sınıf mücadelesi doğal olarak devletin en önemli baskı aracı olan ordunun ön plana çıkmasını sağladı. O günün Türkiye'sinde bir formül olarak, emperyalizmin ortaya attığı 12 Mart muhtırası, uzun yıllar boyunca uygulanmasına girişilecek olan faşizmin kalk borusu idi. Devrimci cephe; eski ortamın verdiği alışkanlık, mücadelenin düzeyi ve radikal güçlerin yaygın propagandalarından dolayı ilk günler şaşkınlık içinde doğru tavır takınmadı. Ve zaten bu politikanın sorumluları da ilk günler devrimci cepheye karşı renklerini belli etmeyecek bir tavır takındılar. Şehir küçük burjuvazisi ve onun örgütleri, 27 Mayıs alışkanlığı ile muhtırayı çok olumlu karşıladılar. Genel durumu kısaca özetlersek, o şartlarda halk savaşımızın ciddi hazırlığı içinde olan faşizm ile devrimci güç birliği hesapları içine girdiler. Fakat devrimci cephe içindeki bu hatalı tutum kısa zamanda yok oldu. Çünkü muhtıradan birkaç gün sonra uygulanan politika yarının kanlı faşizmini müjdelemeye başladı.

12 Mart muhtırası ile kalk borusu çalan vè her türlü baskı ve terör metodları ile devam eden faşist politikanın kısa ve uzun dönemde belirgin özellikleri şunlardır:

1- Milli cephe içinde bulunan sınıf ve tabakaların ekonomik ve politik örgütlerini yok etmek, devrimci güçleri ne pahasına olursa olsun susturmak ve bunlara yaşama imkanı tanıyan kurum ve yasaları değiştirmek.

2- Ekonomik ve politik krizin önüne geçmek.

3- Gerici güçler arasında birlik sağlamak.

Karşı karşıya bulunduğumuz faşist uygulama özelliklerini somut olarak göstermektedir. Fakat meselenin detaylarına inerek incelenmesinde mücadelemizin geleceği açısından gerek vardır. Bu özellikleri sırası ile inceleyelim:

1- DEVRİMCİ GÜÇLERİ YOK ETME POLİTİKASI:

12 Mart muhtırasından sonra gelen faşist iktidar sınıf mücadelesini zorla bastırmak konusunda önemli iki sorunla karşı karşıya idi:

a) İlerici sınıf ve tabakaların ekonomik ve politik örgütleri ve devrimci cephe.

b) Bu örgütlerin ekonomik, politik ve çoğuna legal ortam tanıyan Anayasa ve onun teminatı altındaki kurumlar.

Yukarıda anlattığımız ikili yapı yılların verdiği ortamdan dolayı belirli ölçüde içiçe girmişlerdi. Bu yüzden, Anayasa ve onun teminatı altındaki kurumlara el atmadan, devrimci cehpeye sağlam darbeler vurmak mümkün değildir. Faşist yönetim önce sıkı yönetim yönetim ilân ederek, pratikte önüne çıkacak engelleri bertaraf edecek ve çalışmasını kolaylaştıracak ortamı sağladı. Anayasa değişikliği olmak üzere özerk kurumları değiştirmeye ve halk kitleleri üzerinde terör estirmeye başlandı. Anayasa değişikliği ile ortaya çıkan yeni Anayasanın ve uygulanan faşist politikanın demokrasi diye lanse ettiği legalitenin özelliği şudur: Politik mücadeleye emperyalizmle ittiak halindeki gerici sınıf ve tabakaların partileri dışında hiçbir güç katılmayacaktır. Ezilen sınıf ve tabakaların sendikal hakları; şehir küçük burjuvazisi için kaldırılıyor, işçi sınıfı için kısıtlanarak sarı sendikacılık hakim kılınıyor. Halkımızın diğer büyük çoğunluğu olan köylülerin ise hiçbir demokratik hakları kalmıyor. Legal örgütler T.İ.P. şimdi de T.B.P. kapatılmak isteniyor), sendikal örgütler TÖS, PERSEN, DİSK kapatıldı. Gençliğin kitlevi örgütü olan T.D.G.F.

ve bu örgütün paralelindeki; şehir, kasaba ve köylerde kurulan diğer örgütler, DDKO kapatıldı. Bu örgütler içinde barındırdıkları devrimci potansiyelle politik ağırlığı olan ve politik bilinçlenmenin en yaygın veyoğun olduğu örgütlerdir. Bunlardan başka daha birçok örgüt saymak, mümkündür. Kapatılan örgütler dışında kalanları ise, baskı altında alınarak, demokrasi adına ibret-i alem için muhafaza ediyorlar.

Kapatılan örgütlerin sağlam kadroları zindanlara doldurldu, kalanlar ise faşist yöntemlerle, ekonomik ve politik abluka altına alınarak pasifize etme metodları uygulanmaya başlandı. Faşist iktidar kendisini şirin göstermek için bir anarşisttir tutturdu ve sanki sıkıyönetim kalkınca eski ortam kısmen geri gelecekmiş havası verilmeye çalışıldı. Tek kelime ile şunu diyebiliriz: Sıkıyönetim kalkacak, faşist politika devam edecektir. Anayasa değişikliği, peşpeşe çıkan faşist baskı kanunları uzun dönemli planların girişimidir. Sıkıyönetimin kalkması, faşist uygulamayı etkilemeyecek şekli değişikliktir. Düşmanın içinde bulunduğu kuşku, henüz oturma döneminde olup, faşizmin sıkıyönetim kalktığı zaman yaratacağı boşluklar sorunudur. Ve bunu da çıkarttığı baskı kanunlarıyla sağlama çabasındadır.

Başta 1961 Anayasasını değiştirerek yıllardır amaç edindikleri önemli bir meseleyi hallettiler. Anayasanın teminatı altındaki özerk kurumların (üniversiteler, TRT v.s.) yapısı değiştirildi. Devlet organlarındaki devrimciler uzaklaştırıldı. Ve önemli kurumlar militarize edilerek devrimcilerin buralara sızma imkânları büyük oranda kısıtlandı. Reform adı altında gerçekleştirilmeye çalışılan adalet reformu ve idare reformu, mevcut yapısının pratikte işlemez olmuş boşluklarını kapatmak, gerici güçler ve kurumlar arası koordinasyonu kuvvetlendirmektedir. Devrimcileri yargılamak için getirilen kanunlar, yıldırım kararların çıkacağı ve yakala-yargıla-as işleminin birkaç günde gerçekleşebileceği ortamı sağlamaktadır. İşçi sınıfının sendikal hakları geniş ölçüde kısıtlanacaktır. Şimdiye kadar bu işlemin ele alınmaması, bu ortamda işçi sınıfını da

karşısına almak niyetinde olmadığı içindir. Fakat işçi sınıfının demokratik haklarına çok yakın bir zamanda el atılacaktır. Faşizmin işçi sınıfına vuracağı darbe, daha çok sarı sendikacılığı hakim kılarak, devrimci sendikaları yok etmektir. Böylece uzun dönem, işçi sınıfının mevcut demokratik hakları pratikte işlemez olacaktır. 1972 işçi sınıfının toplu sözleşmelerinin tekrarlanacağı yıldır. Bunlar için en önemli sebep, gerici sınıfların iç-pazarı sömürmede sistemli olarak sömüreceği sınıfın, işçi sınıfı olmasıdır. Ortak Pazar'a girmek için geçiş dönemde bulunan Türkiye, iç-pazarı sömürme ve gericilerin önündeki engelerin kaldırılması meselesini daha çok dikkatle uygulamak ve devam ettirmek kararındadır.

2- EKONOMİK VE POLİTİK KRİZİN ÖNÜNE GEÇMEK

Birinci kısımda anlattığımız "Devrimci Güçleri Yok Etmek" ve üçüncü kısımda anlattığımız "Gerici Güçler Arasında Birlik Sağlamak" sorunları faşizmin politikası içinde birbirini tamamlayan meselelerdir.

Erim iktidarının reform sloganı ile AP iktidarının yerini alması ve ikidar değişikliği ve sahte slogan olarak, halk kitlelerini geçici bir dönem aldatmış ve politik krizin kalkmasına kısmen yardım etmiştir. Fakat kısa zamanda faşist iktidarın maskesi düşmüştür. Halk kitleleri biraz geç de olsa iktidar değişikliğinin ne olduğunu öğrendi. Ama artık bunu pek önemi kalmamıştır. Çünkü Erim iktidarı faşist politikasıyla tüm devrimci güçleri sarsmış, halk kitlelerini baskı altına almış ve gerici partilerin koalisyonu içinde yapısını sürdürmüştür. Kısmen de olsa, sınıflar dengesi söz konusu olmadığı için politik kriz, faşist uygulamalarla önemini yitirmiştir.

Ekonomik krizin önüne geçmek ve ekonominin istikrarlılığını sağlamak için, ağır vergi ve zamlar getirilmiştir. Zam ve vergilerle kısa zamanda devlet bütçesi tanzim edilmiş ve gericilerin iç pazarı sömürmeleri için gerekli ortam hazırlanmış-

tır. Faşist iktidar ekonomiyi sıhhate kavuşturacak, hem kamu sektöründe, hem de özel sektörde sömürüyü arttıracak vergiler ve zamlarla bütçe açığını kapatacak gerekli tedbirleri almaktadır. İşbirlikçi burjuvazinin yeni yatırım hamlelerini gerçekleştirmesi için her türlü imkan sağlanmaktadır. Bu politikanın en ağır darbesini işçi sınıfı yiyecektir. Çünkü gerici sınıflar için en iyi sömürü kaynağı işçi sınıfıdır. Bir yıldır hükümet eden Erim iktidarı, zam ve vergiyi kendisine politika edinmiştir. Bu usul ekonomik krizin önüne geçmek için tüm az gelişmiş ülkelerde uygulanan klasik bir usuldür.

Köylülerin alın terini sömüren ağa, tefeci ve tüccarların ellerinde toplanan sermaye, planlı yatırımlara dönüşmediği için, iktidar işbirlikçi burjuvazinin yatırım yapması için gerekli sermaye birikimini sağlayacak sömürü çarkını garantiye almaktadır. Bu çarkın darbesini ise, daha çok üretim içinde işçi sınıfı ve üretim dışında işçi sınıfı, küçük burjuvazi ve köylüler yiyecektir.

3- GERİCİ GÜÇLER ARASINDA BİRLİK SAĞLAMAK:

Faşist Erim iktidarından önce gerici güçler arasındaki birlik önemli ölçüde parçalanmıştı. Gerici sınıfların temsilcisi olan partiler dışında, devlet organları arasındaki hiyerarşi ve sorumluluk kısmen zayıflamıştı. Muhtıradan sonra gelen faşist yönetim, parçalanmış olan bu birliği sağlamak zorunda kaldı. Diğer taraftan da halk kitleleri nezdinde hiçbir önemi kalmamış olan gerici partilerin tekrar iktidara gelmesi de ortamın yapısı açısından normal karşılanmıyordu. Zaten AP en güçlü (ekonomik, politik) parti olarak yıpranmış ve iktidardan düşmüştür. Muhalefet durumundaki diğer partiler de yıpranmışlardı ve iktidar sorumluluğunu üstlenecek duruma değillerdi.

Hem halk kitlelerini kandırmak, hem de gerici sınıfların temsilcisi durumundaki partilerin sorumlu olacağı ve pratikte birlik sağlayacakları bir formül bulundu. Bu formül PARTİLE-

RÜSTÜ bir hükümet olarak ortaya atıldı. İçinde gerici partilerin ve parti dışı uzmanların bulunacağı bir hükümet olacak, başbakan bağımsızlardan seçilecek ve bu organ faşist askeri güçlerin kontrolü altında bulunacaktı. Böylece yarı askeri ve büyük partilerin sorumluluk taşıdığı faşist br yönetim halen politikasını devam ettirmektedir.

Faşist yönetim devrimci güçleri yok etmeyi amaç haline getirdiği için, gerici güçler arasındaki çelişkiler önemini yitirdi. Zaman zaman AP'nin iktidardan çekilmek için yaptığı çıkışlar; iktidarın farklı çıkar gruplarından, işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını temel almak ve toprak ağası, tefeci, mütegallibeye karşı tavır takınmasıdır. DP esasen temsil ettiği sınıfın çıkarları açısından küçük hesaplarından iktidar sorumluluğunu paylaşamamıştır. Gerici sınıfların arasındaki çelişki, toprak reformu konusunda önem kazanmış neticede toprak reformundan vazgeçildiği gibi, iktidar değişikliğine gidilerek mesele kapanmıştır. Faşist iktidarın politikası, işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarına önem vermesine rağmen, parlamento, iktidarın, toprak ağaları, tefeci ve mütegallibe karşısındaki kısmen olumsuz tavrına karşı gerici sınıfların ve bu tutucu yapısını ve çıkarlarını koruyacak güce sahiptir. Yani hükümet ve faşist askeri güçlerle, parlemento arasında gerici sınıfların çıkarlarını koruma açısından farklılık vardır.

Resmi adı partilerüstü olan faşist iktidar fiili yapısıyla, gerici sınıflar koalisyonudur. Partilerüstü sloganı, gerici partileri belirli ölçüde sorumluluk altına almakta ve bu sorumluluk yarı askeri bir zorlamayla birlik meydana getirmektedir. Devrimci cepheye karşı giriştikleri ortak saldırı ve bu saldırının durmamacasına devamı, gerici partiler arasıdaki çatışmaları engellemektedir. Dikkat edersek. hemen görürüz; yıpranan bir parti, prestijini sağlamak için, anti-komünizm şampiyonluğunu kimseye kaptırmamakta ve halk kitlelerini yanıltıp dikkatlerini başka yere çevirmek için, karşı devrimci mücadelenin itliğini yapmaktadır. Partiler, gericiler içinde güçlenmek için anti-komünizm şampiyonluğu pistinde yarış etmektedirler. Faşist

iktidar ise, hem gerici partilerden geri kalmamak, hem de Amerikan emperyalizminin gözüne girerek biraz daha fazla yardım koparmak için; ahlaksızlığı politika, insan kasaplığını da devrimcileri yok etme mücadelesi haline getirmiştir. Bir yıldır devam eden faşist yönetim (sivil-asker) gerici güçler arasında karşı-devrimci bir cephe oluşturmuştur. Bu cephede, gerici sınıf ve tabakalar arasında çıkan çatışmalar ikinci plana ve minimuma indirildi. Sınıf mücadelesini bastırmak ve devrimci güçleri yok etmek için farklı üretim ilişkileri bir arada bulunacak ve halk kitlelerini sömürebilmek için de gerici sınıfların çıkarları, devletin tüm baskı araçları kullanılarak garanti altına alınacaktır.

Faşist iktidar ve onun sorumluluğunu paylaşan partiler; vergiler, zamlar ve hayat pahalılığını meşru kılmak, halk kitleleri üzerindeki baskıları haklı göstermek ve devrimci güçlere karşı uyguladıkları kanlı terörü örtbas etmek için devrimcilere hücum ederek ve dikkatleri devrimciler üstüne toplayarak, provokasyon, yalan ve ahlâksızlıkta adeta yarış halindedirler. Bu metodlarla barbarlığı haklı göstermek ve halk kitlelerini kandırmak çabası içindedirler.

Yürürlükteki faşist politika, kanlı zulüm ve baskı metodlarını devam ettirecektir. Ve sınıf mücadelesi geliştikçe, faşizm terörünü arttıracaktır.

FAŞİZME KARŞI TAVRIMIZ

Bir yıldır uygulanmakta ola faşist politika henüz oturma dönemindedir. Emperyalizmin ve ortaklarının faşist cepheyi oluşturma çabaları tam olarak olumlu sonuçlar vermemiştir. Yarı-askeri faşist yönetiminden sorumlu olan gerici partiler zaman zaman faşist cepheyi zor duruma düşürücü tavır takınmışlardır. I. Erim iktidarı döneminde AP temsil ettiği sınıflardan toprak ağaları, tefeci ve mütegallibeye karşı alınan tavırdan dolayı, iktidar sorumluluğundan kaçmış ve çeşitli sürtüşmeler sonunda iktidar değişikliği olmuş ve II. Erim hükümeti politikasında partilerarası dengeyi AP'ne kaydırmıştır. Bu durum generaller, iktidar, AP, Parlemento dötrlüsünü belirli bir çıkar çizgisinde birleştirmiştir. Fakat diğer taraftan iktidarda sorumluluğu bulunan CHP'nin politikada ağırlığını yitirmesi ve hemen hemen her yönü ile, faşist politikanın karşı - devrimci terörle partinin ilerici (radikal-demokrat) kesimini tehdit etmeye başlaması yeni sorunlar çıkarmıştır. Bu mesele günümüzün konusudur. Ve çözümü gelişmelerle ortaya çıkacaktır.

İçinde bulunduğumuz ortamda, önemli görevlerimiz ve faşist politikaya karşı mücadele tarzımız şudur:

1- Faşist cephenin oluşmasını engellemek ve anti-faşist cepheyi güçlendirmek.

2- Faşist politikanın gizli oyunlarını ortaya çıkarmak ve baskı altına alınmak istenen halkımızı uyarmak (sansür ve terörün gerçekleri gizlediği bu ortamda çok önemlidir.)

3- Politik mücadelemizde varlığımızı korumak, ağır kayıp-

lar vermemek için, içinde bulunduğumuz şartları doğru değerlendirmek ve faşist politikanın zayıf noktalarını bularak saldırı metodlarımızı çok iyi ve zamanında uygulamak.

4- Faşist cephenin oluşmasını engellemek ve anti-faşist cepheyi güçlendirmek: Bir yıldır partilerüstü olduğunu iddia eden iktidar gerici birlik sağlamak ve böylece faşist cepheyi oluşturmak konusunda oldukça titiz davranmaktadır. Fakat, günümüzde bu politika, gerici birlik içinde olan CHP'nin ileri-ci-radikal sosyal demokrat kanadını tehdit etmeye başlamıştır. Bu tehdidin önemli iki sebebi vardır: Birincisi ve önemlisi, CHP'deki sosyal demokratların ilk günden 12 Mart muhtırasının maskesini düşürmeleri ve karşı çıkmalarıdır. İkincisi ise; legal ortamın sağladığı (devrimcler-sosyal demokratlar-ileri güçler) asgari müştereklerdeki güç birliği ve doğal ilişkilerdir. Bunun içindir ki , faşizm bu güçleri de baskı altına almak ve susturmak istemektedir. CHP içindeki örgütlü güçler dışında faşizmin saflarına almak için devamlı gayret gösterdiği şehir küçük-burjuvazisinin reformist, demokratik, demokrat ve anti-emperyalist (geniş aydın kesim) kesimdir. Başta üniversite öğretim üyeleri, öğretmenler, sanatkârlar, teknokratlar ve bürokratların bir kısmı aydınları meydana getirmektir. Aynı metodları üniversite gençliği üzerinde de uygulamaktadır fakat bunu başarması çok zor; hemen hemen imkansızdır. Üniversite gençliği üzerindeki çalışması daha çok baskı altına almak, pasifize etmek ve tarafsızlaştırmaktır. (Gericilerin faşist politikalarını meşrulaştırmak için bu güçleri saflarına alma çabalarını boşa çıkarmak, anti-faşist ve anti-emperyalist bir çizgide güç-birliği içine girmek ve gerici partiler arası birliğe karşı koyan faşizmin karşısındaki sosyal demokratların çabalarını desteklemek ve anti-faşist bir çizgide devrimci güçlerle güçbirliğine gitmelerini sağlamak; faşizmin hem severek, hem döverek saflarına almak için tavır takındığı bu güçlere karşı oynadığı oyunlara engel olmak gerekir. Gerici politikada hâlâ varlığını koruyan T.B.P.'nin kapatılmasına engel olmalıyız. Zira bu parti anti-faşist, reformist yapısıyla, ka-

patılma tehlikesini atlatırsa gücünü korulabilir ve mücadelesine devam eder. T.B.P. son bir yıldır, faşist ygulama ve oyunların hemen hepsine karşı çıkmıştır. Netice olarak bu ortamda anti-faşist ve anti-emperyalist çizgide birleşebilecek bütün güçlerle güçbirliğine gitmeliyiz.

2- Faşist politikanın gizli oyunlarını ortaya çıkarmak ve baskı altına alınmak isten halkımızı uyarma: 12 Mart'tan itibarden oynan oyunları, faşist politikanın bütün yönlerini detaylarına varıncaya kadar ortaya koymalıyız. İçinde bulunduumuz ortamda halk kitlelerine faşizmin gerçek yüzünü göstermek zor olmasına rağmen halkımızın anlaması kolaydır. İşbirlikçiler, halkımızın öncü gücü durumundaki devrimciler üzerinde uyguladıkları ezme ve yok etme politikalarını halk kitleleri üzerinde de fazlasıyla uygulamaktadırlar. Bilhassa alınan yenilgilerden sonra bu kolaylaşmakta, halk kitleleri pasifize edilmektedir. Zaten elindeki demokratik hakları bulunmayan köylüleri dışında bırakırsak, işçi sınıfını ve şehir küçük-burjuvazisinin demokratik hakları elinden alınmıştır ve alınmaktadır. Ekonomik krizin atlatılması için alınan tedbirler, vergiler, zamlar, hayat pahalılığı doğrudan doğruya halkımızın sırtına yüklenmiş ve onu sefaletin eşiğine getirmiştir. Anayasanın değiştirilmesi, anayasal kurum ve müesseselerin militarize edilerek tam manasıyla faşist politikanın uygulama kurumları haline getirilmesi, ordunun işbirlikçilerle içli-dışlı olarak yarı-askeri bir diktatörlüğün iş başında bulunması, dış politikada eskiye nazaran gerici bir tutum, haşhaş ekiminin yasaklanması v.s. gibi uygulamalar işbirlikçi faşist politikanın oyunları, uygulamalarıdır. Görevimiz faşist politikanın oyunlarını ortaya koymak ve henüz faşizmin oturma sürecinde olduğu bu ortamda halk kitlelerinin pasifize edilmesini önleyici çalışmaları yoğunlaştırmaktır. Bilhassa sansür ve terörün gerçekleri faşist politika gözler önüne serilmelidir. Faşist politikayı en iyi sergileyecek silahlı mücadele yöntemi yanında diğer bütün politik mücadele yöntemlerin de uygulamalı, bütün imkanlar kullanılmalı, bütün fırsatlardan yararlanmalı fa-

kat silahlı mücadelenin temel politik mücadele yöntemimiz olduğu unutulmamalıdır.

3- Politik mücadelemizde varlığımızı korumak ağır kayıplar vermemek saldırının zayıf noktalarını bularak saldırı noktalarımızı çok iyi ve zamanında uygulamak.

Her şeyden önce ağır bir yenilgiye uğradığımızı, gücümüzün önemli bir kısmını kaybettiğimizi unutmamak lazımdır. THKO'nun bu dönemde izleyeceği politikada hiçbir değişiklik olamayacaktır. Mücadele, içinde bir çok defalar görülebilecek zigzaglarla ilerleyecektir. İçinde bulunduumuz dönem de bu zigzaglardan birisi fakat önemli olanıdır. Taktiklerimizi doğru seçmeli ve faşist politikanın zayıf noktalarını titizlikle bularak zamanında ve hatasız bir şekilde saldırıya geçmeliyiz. Pasifize edilmeye çalışılan devrimcilerin, halkımızın pasifize edilmelerini önlemeye; politik mücadeleden taviz vermeden antifaşist bir cephede tüm ilerici güçleri içine alacak ve halk kitlelerinin demokratik haklarını geri almaya ve ekonomik mücadelelerini yürütmelerini sağlamaya çalışmalıyız.

Devrimcilerin, paniğe, yılgınlığa kapılmadan ve halkımızı ümitlendirmek için faşist politikaya karşı verilecek mücadele ve en ufak bir çıkış bile eskisinden çok önemlidir. Silahlı mücadele veren THKO'nun politikasında faşizmin gürültüsüne göre strateji değişikliği olmayacaktır. Zira faşist politikanın güçlü görünen yapısı yanında güçsüzlüğü (halk kitlelerini karşısına alır), kavgamızın yolunu çizen devrimci teorinin alfabesidir.

THKO kırsal alanları ve şiddet politikasını temel alan politik mücadelesine devam edecektirl...

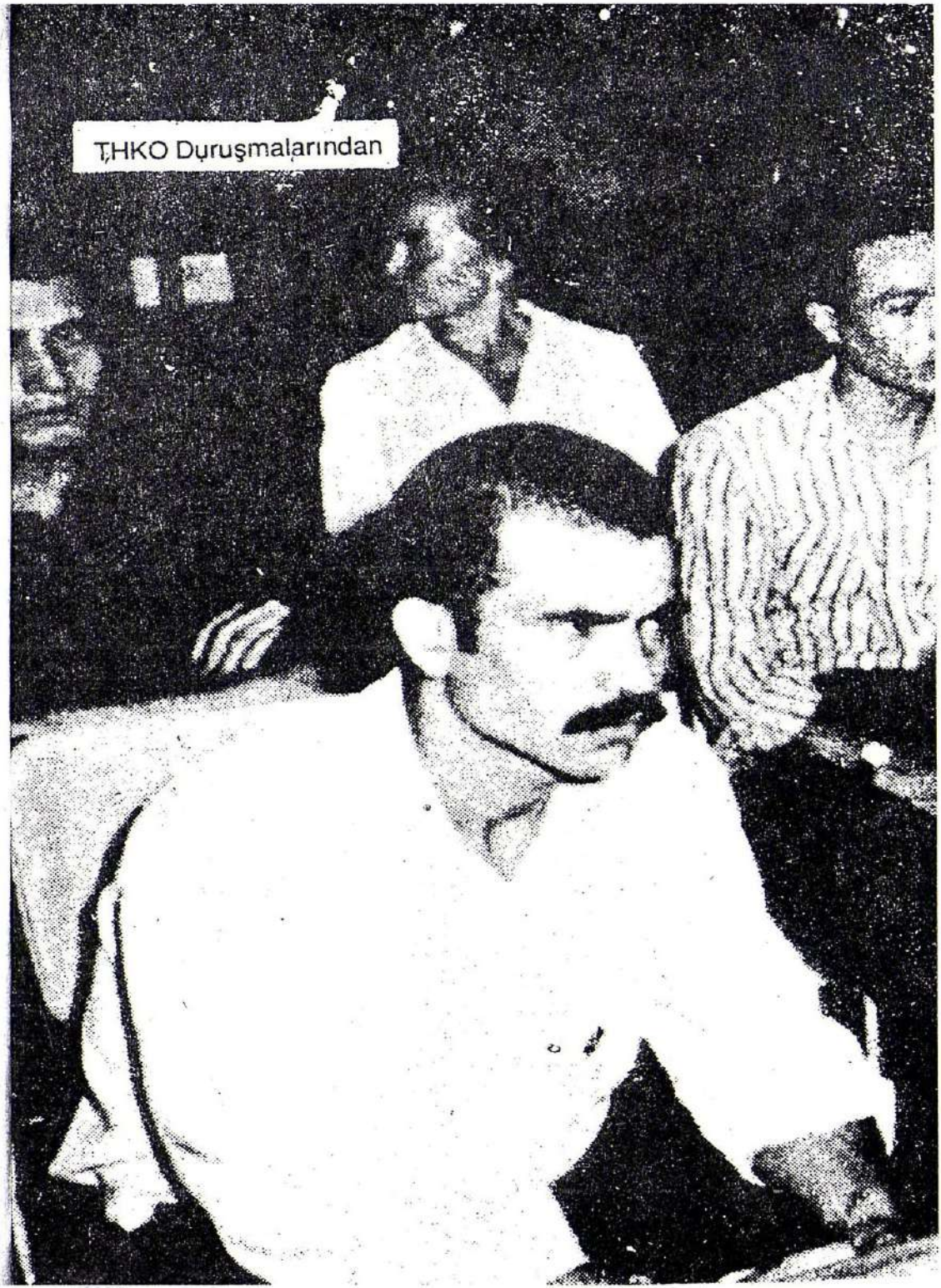
THKO Duruşmalarından

Orta okul

Lise

ÖĞRENCİLİK YILLARI

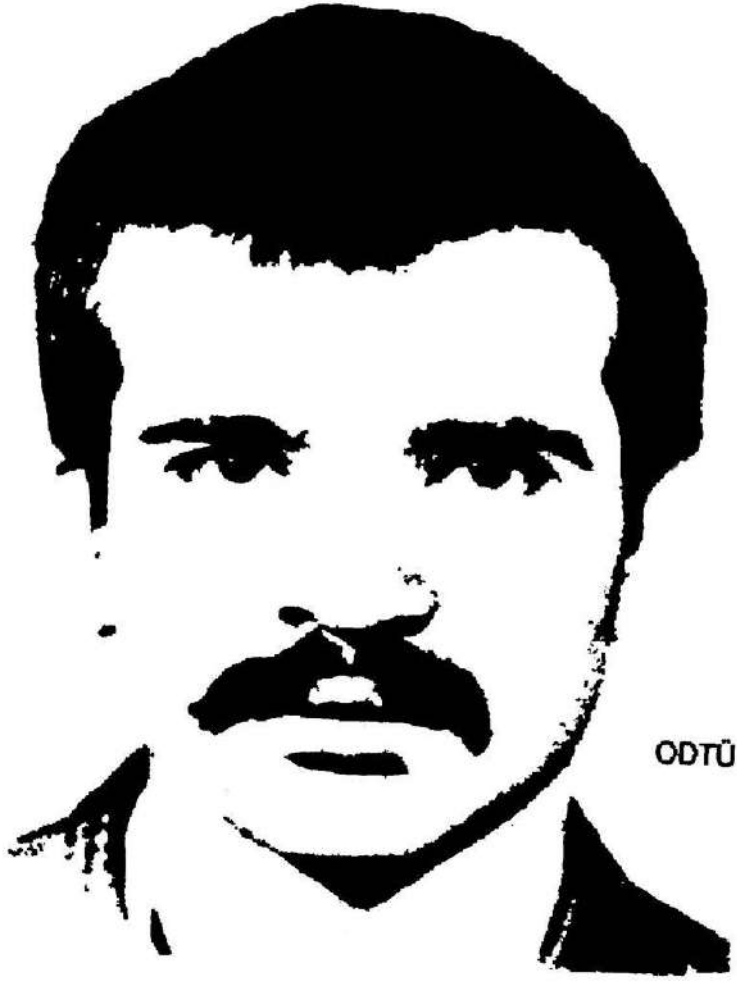

ODTÜ

ANKARA'ya ilk getirildiklerinde
Emniyet koridorlarında

PINARBAŞI'nda yakalandığında,
NAKİPOĞLU ile birlikte

PINARBAŞI'nda sıkıyönetimin
"Muhafızları" arasındalar...

Hüseyin Inan

HÜSEYİN İNAN
1948